

MAGYAR NŐK LAPJA

SZERESZTI PAPP JENŐ

KALOTASZEGI LEÁNYOK

D I V A T

Elegáns barna, világospejttyes aljgyűrűs, ökraszípké rücsöl a kivágás körül

Világos szövetből, tréningés kabát, rókaszőrmével. A glóknishátú kabát öv nélkül is hordható

Középkék, himzett mintájú tennis ruha, az alján csavart zsebekkel

Sportruha fiatal lányoknak pezszi anyagból. Bármilyen egyszerűn is hordható hozzá

Világos, tek. fehérpejttyes nyárhordó, szilgyon-ruha, kihajtott gallérral, hátravonású ujjakkal. Minden korú hölgy ruhája

Kulikabát fehér vagy bronzszínű szövetből, bevágott zsebekkel. Minden ruhához hordható

ERACKMANN WIEN MODEL

KLÁRA DIVATHÁZ MODELLEI
BUDAPEST, IV. BECSI UTCA 7

BARÓTI GEZA

AUGUSZTUS

Nyárutó hava.

Epp elmúlt július, az a tüzes és félörült latin hónap, amelynek vérmérséklete Caligulát idézi. Júliusban lezajlott a nyár vad és lázas ünnepe, a barbár fényzőn s az afrikai aszály, amikor óvatos ember szalmakalapot visel, a nők alétlan és ingerlékenyen hevernek délután háromkor a zsalúk mögött. Július veszélyes volt és kiszámíthatatlan, magas villamos feszültséggel, amely néha összegyült az ég villódzó kagylójában s kénsárga villámokkal fércelte össze az ájult világot. Egy reggel aztán arra ébredünk, hogy a hegyekről eltűnt a tiszta és perzselt levegő izgatott remegése s a badacsonyi kúpok már nem reszketnek, mint az ember, akit a hideg ráz. Hajnali ötkor enyhe köd támad, foszlós és könnyű, szintelen, tompa kis köd s a horgászok a móló hegyén felteszik a zöld páspazemet, mert a víznek halk, zenei fodrozása támad s ilyenkor számítani lehet arra, hogy megjelenjen a víz ragadozó, előbujnak kéthetes száműzetésükből, amelyet sértetten és mogorván a mélyben töltöttek.

A balatoni szálló pincére friss fehér kabátot ölt, s azzal lepi meg a törzsvendégeket, hogy a szeme nem dagadt és piros, hanem frissen lángol, mert hajnalban fürdött, mint az inyencek. Egy csapásra minden megváltozik. A déli vonatnál hangos búcsúzás folyik, elmennek a július hívei, akik erre a félbolond, gyilkos hónapra esküsznek, s este új utasok imbolyognak a poros úton. Ez a nyár második nemzedéke, amely megelégszik árnyékban huszonhárom fokkal s bülcen tudja már, hogy rántottésírkéhez kovászos uborkát kell hozatni hámozva, jéggel, nem keserű salátát.

Mindnyájan fellélegzünk.

Elmúlt a nagy veszély, amely tele volt sötét ármánnyal, akár egy sorsdráma. A szerelem nyári kálózai félárbóera bocsátják a vitorlát s este gyapjúkabátot öltenek; elvetve a színes kendőket, melyeket júliusi esteken a nyakukra csavartak, mint a hidalgók rossz, régi kalandorfilmeken. Este csillaghullás van műsoron, egy somogyi gazdagyerek, aki beleszeretett a nyaraló primadonnába, lóháton érkezik a szállóba, s lovát az eperfához köti, mint az udvarló huszártisztek Herczeg Ferenc novelláiban, aztán pezsgőt rendel vizeskancsóban, ahogy a somogyi etikett a Millénium óta előírja. A cigány is frakkmellényt ölt

s a cimbalmos leberetváltatja lengőszárnyú vajdabajszát, amely élveteg ázsiai ajkára borult.

A romantika hónapja ez, amikor a szerelem megszólalnak a szívek is, azon az érzelmes, magas hangon, amely néha vijjog, akár az üveghang a hegedűn. Andalgó párok bukkannak fel a mólón, melyet filmszerű, sejtelmes fénybe borít az ezüst telehold. A vulkáni hegyesücsök ismét szakállt növesztenek a félhomályban s nem merednek oly hegyesen s keményen, mint a júliusi éjkonnyörtelen, mézfehér lámpafényében. Ilyenkor élednek a tündérek és a sellők s ilyenkor kezdődnek az esti csónakázások, mert elmúlt a veszély s nem kell attól tartani, hogy a vihar három perc alatt felveri a tájat.

Ez az oroszán hava, s azoké a férfiaké, akik augusztusban születtek. Más fajta ez, férfiasabb és merészebb, mint a többi, ámbátor akad augusztusi férfi, aki gyöngéd és érzelmes; ez nyilván a Szűz évében született, csak elfelejtették anyakönyvezni. A nőkben több az ellenállás és az uralmi vágy, nehezebb a hódítás és édesebb a győzelem. Aki augusztusban házasodik, a százesztendő kalendárium szerint hosszú és tartós boldogságra lel. Ez érthető is. Augusztusban már leüllekszik a nyár bódító, kalandos szemfényvesztése, a világitás emberibb, a hangok hűvösödnek, s éjszakánként dús harmat hull. Az álmok tisztábbak, s az ember józan fővel ébred, nem úgy, mint júliusban, amikor a kánikula narkózisában elnézte Ilonának a szemölcsöt.

Mindenképpen szolid és megbízható hónap ez, előjáték a tündéri szeptemberhez, az év legszebb havához, amely úgy fest, mint egy ötvenéves költő alkotása. Higgadt és nemes arányú, tüzes és édes, de már nem lángol, mint a naftatűz. Titokban mindnyájan szeptemberre várunk egész augusztusban, az első őszi holdtöltésre, amely piros és pezsgő, mint a piros bor, amelyről Krúdy elmékedett egykor a veszprémi Bikában. Lassú készülődés folyik a szállóban és a természetben egyaránt. Már üres szobák is vannak s egy fázkony vendég záróra előtt rumos teát főzet pirítóssal. Lassan a víz is csomagol, mintha melegebb tájakra vágyna, s reggelre selyembe göngyöli törékeny hullámaikat. A gesztenyefa lombja egészen fenn rozsdás lesz s eszelősen illatozik a levendula.

A nyár üstjében ülepszik a kánikula szagos főzete s a hölgyek megveszik a friss divatlapot, a férfiak meg a délutáni kártya közben sanda kis mellékmondatokkal az irodára céloznak, az íróasztal savanykás terpentinszagára, az akták izgalmas porszagára, a telefonra és az igazgatói ülésre, amelyen megtörténnek az előléptetések. A nyár lankad s egy reggel arra neszelünk fel, hogy fúj a szél. Ez a döntő jel, hogy a szél felveri az álmot, mert kissé duhaj és illetlenül hangos. Ilyenkor jó rendezni a számlát a portással s a nyári ismerősökkel, aztán kényelmesen becsomagolni s egy hajnali vonattal elutazni. A nyárnak ilyenkor vége van, de csak akkor látni szentöltszembe, amikor a Balaton elmarad a dombok mögött, s a sorompónál álló ökörszekérről egy pillanatra belibben a fülkébe a második vágású sarjú mézes, fonyadt illata.

BOGLYARAKAS

I R T A : Jerecsényi György

Annál a nevezetes felvételi vizsgánál valójában csak hárman voltak jelen. Vetró, a gazda, Jani, a gazda legényfia és Tandari. A negyedik, vagyis Luklábú Vince, csak később érkezett oda, nézőnek.

A felölt Tandari családját jól ismerték Vetróék, Ferkó azonban csak most ajánlkozott hozzájuk béresnek. Jókötésű, barna legény s úgy mondta, hogy katonasoríg náluk akar maradni.

— Jó, jó, — hagyta rá a gazda s megpróbálta előre egy kicsit, szóval: — Fől tudsz-e kelni költés nélkül?

— Ha köll, akkor az embőr fölkel!

— Hány rudasból raknál egy jó vonatot?

— Nyolc kisboglya egy rudas, nyolc rudas egy kocsi!

— Tudnál szürben fordítani?

— Tudnék, de aztán fölbrednék.

Igy folyt a szóbeli vizsga. A gyerek felvágottnyelvűnek, de azért elég illedelmesnek mutatkozott. A képe egészséges barnássárga volt, ökle-csülke csontos és egyáltalában nem tökmagszínű. Érti a tréfát, felelni tud akkurátusan. A gazda azonban komolyan mókázik vele.

— Szeretöd a kását?

— Azám, a legtehetősejt. A kóbaszt a högyibül.

— Akkor ne félj, mert nálunk háromszor öszöl húst egy hetön.

— Tudom.

— Mit tudsz?

— Vasárnap, csülörtökön, 'mög vasárnap. Egy hetön háromszor.

Ezzel le volt a szóbeli vizsga. Az ésszel-kézzel csinált tudomány megmutatása következett.

Hajnalban indultak el a rétre. Valami tíz napja renden száradt ott széna. No, majd most elváltik, mire megy vele Ferkó? Mert lovat befogni, üres kocsin hajtani így-úgy, minden kívülvalósi tud. De gyűjteni, csirkézni, rudast rakni, vontatót építeni! Legfőképp azonban boglyát!

— Vigyük-e veltát? — kérdezte még elindulás előtt a gazda.

— Vihetnénk. Tíz ujjal soká tartana.

— Vasat-e, vagy fát?

— Mind a kettőt. Gölödnyövívő kicsit is. Azzal feltették a szerszámokat. Ferkó köteleit is kért, sásból eresztette. A gazda előadatott mindent. Ételt is egész napra, étvellát is, szalonját, kenyeret, vizet a vászonkorsóba.

Napkeleti irányból már javában taszigáltak a feltele a napot, amikor Vetróék szezere a helyhez érkezett. Két kedves, szőke-sárga akácfa van ottan, oldalt meg leveles galagonyabokrok. Itt vetettek tanyát és saroglyának fordították a lovakat. Azzal elő a veltakat s ki a rétre!

Nem kellett már a szénának fordítás, száraz volt egészen. Eppen csak a harmat bocsátott a rendek üstökére egy csekély gyöngyözést, a muhar szalmája mutatta már, hogy arányosan fonyadt meg.

— Kezdd el, Ferkó, ma egész nap te vagy a soros!

Favellát ragadott a fiú. (Jól van, jól, gyermekek, — morgott a gazda a bajúszá alá, de nem látszott meg az arcán se a tetszik, se a nem tetszik... Jól van, jól, mert ezt az első munkát nem is vassal csinálják!)

Ferkó ezalatt a rendvégtől, a közép felé haladva elkezdett kis vellahegy-csomókat rakdosni. Vastag volt a rend, tehát a közőket is rövidebbre mérte. Így haladt lasscskán előre, úgy három-négy kódobás messzeségre. A gazda, meg a fia, komótosan lépegettek befelé utána. És ekkor, hirtelen, mintha a földből büjt volna elő, megjelent előttük egy ember.

Luklábú Vince volt, a csósz.

— ...sten jöröggett... Csirkéznek, csirkéznek?

Nem feleltek, csak kalapkarima-bicegetéssel. Mit úgyeleg ez most itten, minek lábatlankodik? Láthatja, hogy vizsga folyik s felesleges a nézőközönség. De a csósz csak maradt, sőt velük ballagódt, beszélgetett. Istenem, ilyen a kerülő ember. Ha valakiket meglát a pusztá határban, igencsak arra veszi útját és könnyít a nagy csöndességen, amely a lelkét körülveszi. Ez a Vince bácsi is locsogó-fecsegő vénember.

— Esső kéne már, esső, — kezdi a szokásos sóhajjal, mintha könyvből mondaná fel az örökös gazdavágyódást... És tovább, a többit: — Motat a krumpli, motat! de a laposi búzák mögszorultak...

Most a rend közepéről Ferkó erős hangja hallatszík, amint visszakiált:

— Jó lösz ide egy rudas?

A gazda komoran és mélyen vissza:

— Csináld, csak csináld!

Vince bácsi most már eloldotta a beszélőkéjét. Líggett-lógott a három ember után, mert már hároman gyűjtöttek.

— Idehallgassanak már, mi esőt a Kispétőreknél... Nem a fősözgi Kispétőreik azok, hanem az Egőt Kispétőreik...

— Tudjuk, ismerjük.

— Nahát... A pejkancába keh esőt bele és most gőzölik.

— Hoggymég!

— Korpatedával, aki a kehre jó... De nem nagyon melegön, tudja, hanem csak lanyhossan...

Elmondta sorjában a határ híreit. Hogy a Martostetön lépfenés a fősözgi, hogy Csótiéktől ellopják a kerítésre vetett szórt, hogy Jézusmária Borcsa...

— Melyik Borcsa?

— A fősözgi. Amelyik mindönre úgy lösz „Jézusmária!“

Mire a nap éghegyre szállt, elkészültek a csirkézéssel.

Ezidő alatt megtudták a csósztól, hogy Mucsiéknál megfiadott a féltükük tehén, hogy csendörök kergetnek valamiféle vándort, aki Vödöröséktől baltával akart pénzt kölcsönkérni. Ömlött az újság a csószból, azok meg hallgatták.

Letelepedtek aztán ebédelni s Vince bácsi is melléjük kerekedett. Felcsapta a tarisznyafedél, kenyeret majszolt vizes-uborkával... „merthogy ejjó ám igazán, az iborka! Kisonokám pakolta, ő is savanyította. Lehúzza a fáradt vért, 'oszt elosztaltja az ereken.

— No, tömjön rá, Vince bácsi, — adta oda neki a gazda a dohányzacskóját. Mert azért szerettek az öreg, meghát mit csináljon a szegény mezőrendőr a véghetetlen hosszú hivatali idő alatt.

Evés után folytatták a munkát, dél felé készültek el a kisboglyákkal: át lehetett menni a túlsó rétre. Ott már száraz, felkúpolt széna várta őket.

A csósz nem akart leszakadni róluk. Ugyan, mit őriz az öreg és merre? Ezt azonban mégsem kérdezte meg tőle, tudja ő a maga iparát, majd elmegy, ha akar.

Ki is köszönt végre, úgy delelő-jórnán.

— No, hajlok egyet — mondta. — Aztán visszamezők.

— Csak nézzön.

— Mondok, mögtekintöm, hasal-e lopó a tőklerél alatt.

— Csak tekintse.

— Meddig marannah?

— Estig.

Akkor egy darabig méla csendesség támadt. Csak a prücskők zizegtek fáradtan s a szél erőlködött, hogy megmozgassa az akácleveleket. Mikor hátrapillantottak, nem látták. Úgy tűnt el, mint ahogyan jött, az öreg Vince bácsi.

Dél lett, falatoztak, humtak is egyet. Úgy két óra tájban megint előbúj a földből. Keshedt mándliján csak úgy csillógott a bádognométa.

Ekkor kezdődött meg a valóságos fölveteli vizsga. Az első nagyboglyát kellett Tandarinak megépíteni.

Előbb szép kerek fenékgyat vetett neki, jó kétnégyeres kerületűt. Aztán a szekérhez jutott egy nyaláb bizsalmáért. Szalmát kell szórni legalul, a rothadás ellen. Ezután körben kezdte el veltázni a szénát, a szélelt ügyesen visszagyűrögette, mert ez a gyűrész tartja feszesen a boglya derekát. Feljelt haladva a középrészét kicsidje meghizlalta, mert úgy szép a boglya, ha hasas. Középtől aztán, fölíg, menetelesen megint összeszűkítette. De most már adogatták neki a csomókat szabályosan.

A csósz azonban megint rákezdte. Járatta a bürmalmat, emezek pedig elégedetlen hallgatták. A dörmögő, daráló öreg hang szinte hozzátartozott a tájhoz, elvegyült a száraz széna suhogásában, beléolvadt a torzszak száraz ropogásába (tömté ám lábbal az épülő boglya közepét Ferkó).

— Aszondom én kennek Vetró János gazduram, hogy csuda fajn egy gyerek ez a Ferkó! Hogy micsoda gyönyörű boglya lösz ebbül! Nézd mán, nézd, minő szópapot lösz a högyibe... a fejbunkójál rácsavarint, nini... nehogy a víz becsurrogjon... Nohát sok boglyát láttam már életömben, de ilyen akkurátusát még keveset... Pedig Komócsi Bálint, az tudott, ismerik Bálintot, hognye ismernék, a fádnyoson túl van a tanyája... az, az... de tán még azé se ilyen karcsúhögös, meneteles, száligenyős...

Ferkó már gereblyével jésülte, kézzel körülcspálta, kötögette átalfelé eresztett kötéllal. Aztán a végeket csóvákra tekerte, a hurokakat eldugdosta. Huja, már ennek, huja!

Nohát, készen lett a boglya. Igazán formás volt, nem csúcskös, nem is puffadt, nem lapos, nem félredombos. Három kocsiaraváló volt benne, szabályosan. Alja ez majd a szelet, nem fülled bele a méhe, nem rogyik meg, nem dől el.

Kitelt a próba, átestél a vizsgálaton, ember vagy Tandari Ferenc, vagyishogy ez órátot fogra elsőbéres a Vetró tanyában!

Esteledett, mire hazafelé készülődtek. Akkor egy óvatlan pillanatban a csósz odasomfordált Ferkó mellé. Sügta, hogy amozok meg ne hallják:

— Jól csináltam-e hé?

— Köszönöm is, Vince bácsi. Csak szójon be anyamnak a lüért. Ezök itt most mán' bizonyosan beleelégődtek.

— De bele ám — fenle szét bajuszát önzézetesen. — Még nem utasított vissza gazda otyant, akit én segítőltem elő a fölveteli vizsgán!

**ZSÍROS, FÉNYES BŐRŰEK
»HELACIT«-TÖL
SZÉPŰLNEK**
Szaküzletekben

Meaqueru
Ella

A MULT ZENÉJE a francia óceán partján

Amint elhagyjuk a cherburgi felsziget ezer és ezer öblöskére szagattolt sziklapartjait, csodálatosan megváltozik a világ. Ott az egész táj szűk és összehorított a La Manche fojtogató ölelésében, a víz szelén spongyás-mart gránit-tömbök meredeznek s az alfákkal szegett, arasznyi-keskeny rétszalagok felett a virzsinia-Johány opálkék füstjéhez hasonló ködfátyol lebeg még nyáron át is. A csatornákkal össze szabdalt, félig Hollandiára, félig a smaragzöld iországi mezőkre emlékeztető északnormandiai paradicsom nemrégben Anglia legnagyobb vízszállítója volt, sőt a felhajló-orrú vikinghajókat idező carentani vajasbárkakat még Amerikába is átvonozta a dollár mágnesereje. A tengerbeugró földnyelv látóhatárnélkülisége után szélesretárt legyezőként nyílik ki hirtelen a Szent Maloi-öböl lapospartú felköre, egyetlen füzérré összefonódó fürdők, strandok, természetesebbájú üdülők főlk Rivierájával micsoda pogány nyári karnevál zajlott itt valaha juniusától szeptemberig, micsoda olesó pénzért. Legnagyobbágiban a névtelenségükben is oly tündéri helyeskek között *Dinard*, a mimózaerdők-ből kifehérlő villasorával, pálmás sétányával. A tortadiszszertű küpcökkakkal körülukrozott kaszinójával! Nizzát, Montecariót játszó nemzetközi plázs, amelyről most két furcsaság villan eszembe hirtelen: az amerikai rendszámú összkomfortos autó, amelynek cellofánfürdőruhás vízvezetője mellett, csipkeszegélyes taft-boleróban, tizianszínű farkaskutyahölgy feszített, orrán fekete nappaszemmel s egy már molylete másbús struccmadár, amint a legfelkapottabb halászsárdá reklámját sétáltatta a korzón. *Dinard* már Bretagnehoz tartozik s a bretagnei különlegességekről nevezetes bistro, fehér csempefalával, amelyet a sok füst megárgított, mint erős nikotinista foszortát s tejuveg villanygömbjével veszedelmes emlékeztetést valami fürdőszobára, amibe hirtelen szeszélyel beállítottak vagy két tuat faasztalt s a fürdőkád helyére egy kormos kandallófét a nyársonütéshez. Kétőt szvet-teres, tisztas családnyák, akik egy-egy szombatestére lerugták magukról a harisnyabáspórolás honleányi kötelességét, aranykeppes diplomataasszonyok s bennszülött szerelmes-párokcskák egyforma lelkesedéssel üldögéltek itt a safrány- és fohagyománygömbben, a rivierai „Nagy Élet” azonban éppen úgy nem akart kitörni a tengerszagot párologó kagylólevelek között, mint a kaszinói rulett-táblánál.

Az igazi élet, a nem papírmásból és idegen-forgalmi igyekezetekből felépített hétköznap, tíz lépéssel odébb kezdődik, a sokszor megírt breton halászkó sajtóságos világában, hiszen a bretagnei, francia vélemény szerint is, az ország legismeretlenebb legitokozatosabb embere. Harcias, büszke, sohasem legyőzött faj ez, az ősi tengerjárók szófukar bölcsességével s mély és derűs költői hajlamaival, hogy csak *Chateaubriand*-t és *Renan*-t említsem az itt született irodalmárok közül s különösen az Alsó-Bretagne-i népköltészetet, amely azonban hozzáférhetetlen, mert itt négyféle, merőben különböző és érthetetlen tájszólást beszélnek.

Lényegében semmi sem változott itt a Karolingek óta: a néha alig húsz-harminc házból álló halászfalucskák szinte mind őrizgetnek dombra épített Kálváriákat, fogadalmi hajócskakkal, horgonyokkal teleaggatott öreg templomokat s a gyermekét búbjúú szentképekben is mindenütt ott kéklik a tenger. Legtöbbször csak tenyérnyi az egész telep, mint valami szin-paldiszlet, a sárga-pirosesikos ponyvájú kiscocsmakkal, furesanevű csónakokkal, naponhasaló suhancokkal, súlyos hálókát foltozó kátrány- és olajfoltosingú férfiakkal, akik mintha maguk is vörörcserzett gránitból lennének kivésve, mint körülöttük a rőten villódzó sziklák s a halászbárkák vitorlája is kötelezően rozsdavörös. Hogy szerettem el-énezi valamikor régen, a történelem előtti időkben — lehet nyolc-tíz éve is — ezeket a rendíthetetlen nyugalmú kék vászonnadrágos halászmestereket, amint a francia evésáhitat

mágonajával — a mi szalonnázó parasztjaink tempósságára is emlékeztetve — ropogtatták a nap-nap utáni *friture*-t, a szálkástól-gerincestől lenyelt kirántott halacskákat, a Rosé-nak nevezett enyhe vörösborral, amelyből a vendég elé is költetés butykost tett le vacsorához a természetes háziasszony.

A halászkok előkelőbbje rákászattal is foglalkozik s a párisi Pruniernek szállítja a feketén kékes, kacérbajúsú homárokat, langusztoakat, annak az óriási akváriumnak, ahol minden területekre kerül, amit a tenger örök titokzatos-sága kitermel magából. Kavicsal béltt hízalalók félhomályában, rücskös kődarabokként hevernek a már kifogott diszpeldányok, de előbb el kellett törni késéles olíókat, amelyekkel az ember ujját is lemeztzik örült vagdal-kozásukban. Az angolászok túristaroham te-tején, mikor az egész belga-francia tengerpart hotelesteől, parkett-táncosostól, krupiestől együtt a beteg frank rovására kisajátított brit-amerikai gyarmattá vált, minden srokban fehérekabátos pincérhad váltalt ünnepelesen a rákvendéglök-ké előléptetett butikok ajtajában s a liver-pooli nyugdíjas övönök, meg a munkanélküli segélyből itt maharadzászkodó Brownok és Smithek, „Langouste a l'Americain” nevű egy-maguk lenyelték lőncsre egy egész skarlátvörös páncélot, topázszínű Chablis mellett.

Bresttől lefele kezdődik a tulajdonképpeni Dél, az örökhatásos giccs, amely mindig el-büvöl és megviszgatál akár a Vendée pazarló kastélykertjeit, zöldcsokros lankáit járjuk, akár a Gironde-torkolat finom kisvárosainak gesz-tenyefák-örizete nyugalmán, götispicés templom-tornyok, futómuskális erkélyek, horpadt kő-hidak, rózsaszínű házak délies szinörszán-angalgunk. Mindenütt nemes, kövér szőlő érik a lángolók napon, itt a *Cognac* városkáról el-keresztelt *cognac* mézszárga, illatos párlatához édesednek a kanadai fürtek, ott a galambvér-színűen csillámló *Bordeaux* és *Médoc* terraszos ültetvényei csipkésednek az izzó üvegként fénylő égbu. a alatt... Az idegen, aki nyár végén megáll a kőrengtetg szelén, szinte hallja, mint forr-sistereg a szemek kukrosodó nedve az átfútt hejak alatt s az egyre ritkább *Cognac* trónjára lépő *Armagnac* IV. Henrik óta a királyok itala. Ez az öreg várakkal és ifjú villákkal beszórt, szinte hellén életörömet lélekozó táj már *Cyrano* legendás Gascogneja ahol a Dordogne habja zúg *Dax* és *Bayonne* pedig, az Ezüstpartnak a Cote d'Azurtól annyira elütő Cote d'Argentinek érdekesebb állomásai. A nehéztűző déli nap ugyanúgy perzsel itt is, mint a tulsóparti Rivierán, de

milyen másképpen tör a fényt, milyen más-képpen szűri a színeket! Ez nem a nizzai vagy provencai szelid ragyogás, nem is a korzikai tömör fényzuhatag: ez valami higabb, áttet-szöbb, éteibb sugárzás, nem sárga arany, hanem fehér patina, a kékek és zöldnek olyan kristályos, üde foltjaival, akár a nedve-sen csillogó vízfesték. A tenger sem a Medi-terannée búzavirágkék bársonya, álmosan el-ri-ngató latin selymessége, hanem az Atlanti Óceán sötétmaragdból almazöldbe sápadó vad végtelensége, amely sziszegő-sisteregő áradat-ként szüntelenül forr-pezeg s tejszínhabfeher tájtékával végig-végig locsantja a partokat. A vörösrézként világító szirtek mind egyénis-gek: mindnek külön formája, külön arca és külön mondanivalója van. A szelől hullámösrá-fesült, napban áteztisztódott dúnák száharai kopársága tragikus és lesújtó lenne, ha az ókor óta itt zöldelő tengerfenyők homokot megköltő szálfái nem kevernének gyantaszagú malachit-sávoakat az akvarellbe. Csupasztrörszű, meztelen derekú, egyforma óriások ezek a híres bicayai fenyők, amelyek szinte rokonságot sem tartal-nak Rómának Respighi-megénekelte pineával, olyan valószínűtlen formákba tépték-csavarták keskeny koronáikat az óceáni viharok. Idegen világot, a számunkra szinte felfedezetlen baszk földet jelentik, ezt az alig hátszázézernyi, nagyrésben Észak-Spanyolországot, kisrészen Dél-Franciaországot lakó kemény és dolgos baszk népet, amely egy kimondhatatlan szóval eukszalduinak nevezi magát. A baszk nyelv valóban a világ legnehezebb nyelve. Mág is úgy vagyok vele, mint az ördög, aki hét évig tanulta hiába Bilbaoban, pedig állítólag turáni rokonságra vall, sőt szakavatottak hún kapcsolo-latokat is emlegetnek vele.

Egy lépés — és *Biarritz*-ban vagyunk, az elsőlyvedt idők egyik legdívatosabb luxus-fürdőjében, amelynek barokkpompájú kaszinójában, a két világháború közti ábkeke élet-mohóságában, királyok és kalandorok bakkoztak egymás mellett s itt gyönyörködhettem én is a legemlékezetesebb toalettesodák egyikében... A szellemes ruhácska csupa négysgögletesre csiszolt tükördarabokkal volt kirakva s köz-irigylt birtokosnögy szággyertyas karácsony-faként csillogott-villogott ugyan, leülni azonban nem tudott az istenatda... Egy ismert dél-amerikai bankelnök neje volt egyébként ez a hősni, aki az unalmas szájrúzsozás helyett a nyilván tartósabb szájtoeválás mellett döntött. Biarritz spanyol vetélytársa, a szomszéd *San-Sebastian*, persze, csupa franciával volt tele. ahogy a hispán előkelőség viszont Biarritzot tartotta sikkesebbnék. Érdekes volt megfi-gyelni a két konkurrens közti véleménykülön-bőséget, elsősorban fürdőruha és fürdőetiek terén. Biarritzban, persze, a nedvesen teljes meztelenség látszatát keltő fehér seym-trikóktól a havai mellkendőcskéig minden strandköny teljes polgárjogot élvezett, *San-Sebastian*ban azonban jaj volt annak a szemér-metlennek, aki nem a legegyszerűbb és a leg-rövidebb úton merészelt belépni a habokba, ha akár fuligérő leplekkel szolgálta is a köz-erkölcsöt...

Lourdes, Hendaye, St. Jean-de-Luz: az örök-hóspapák Magas-Pireneusok három különböző élménye, amelyekben ma egyformán végig-sópórt az invázióra felkészült háború. Lourdes-ből eltűntek a gyertyás körmenetek középkori vallásáhitatoh lehelő fénykigyói, *St. Jean-de-Luz* tarkasávós parasztközségeinek, amelyekkel itt ugyan a rubenszöke teheneket takarják le, a külföldiek azonban egyhangúan teaszial-készletté nevezték ki őket, hírmondójuk se maradt, Hendaye pedig, a Spanyolorszában vezető Nemzetközi Hid francia határvároskája, csak igen-igen kivételeseknek tárja fel sorom-póit...

Franco háborúja alatt ugyanolyan sóvárgás-sal néztem felé az agyonbombázott Irunból, mint tavaly ősszel onnét a boldog Spanyol-országba, az akkor is, most is egyforma közöny-nyel ballagó Bidasoa-folyón át...

SZIKES PUSZTA

Kihalt vidék. Fehér subát öltött magára itt a táj.
Itt nem srt kékszárnyú madár,
itt nem suttognak karc sú fák.

Itt koldus dudva se terem.
Kemény törvényt mondott az Úr:
ez a föld éljen itt vadul,
ez a föld átkozott legyen.

Mindegy, ha szél bűg, fény pereg,
itt halk öröm sohse nevet.
Némán virágozik itt a szík.

S a pusztá néha felzokog,
mintha csak tépnék ostorok:
arany vetésre szomjazik

OLBÉY IREN

A varrott-talpú, lukaacsos orrú, díszes új cipő ott feküdt az asztal közepén. Vasárnap reggel volt, Tihanyi Barnabás még aludt. Kilenc óra felé járt, amikor felriadt álmából. Első rémületében ki akart ugrani az ágyából, de abban a pillanatban, amikor felemelkedett, tekintete az asztalon trónoló cipőre esett. Megkönnyebbült, boldog sóhajjal dőlt vissza a párnájára. Jó mélyen alhatott, hogy elfelejtette, vasárnap van, ma nem kell hivatalba mennie.

Meleg, nyugtalanító öröm borzongott át rajta. Lerúgta magáról a takarót, az ablakhoz sietett és gyorsan felhúzta a redőnyt. Friss, szikrázó tavaszi fény árasztotta el egyszerre a szobát.

Barnabás kurjantott felszökkenő jókedvében. Nekilátott, megtisztalkodott, tiszta fehérneműt vett, akkor odament a cipőhöz. Nem vette kezébe, nem nyúlt hozzá, — nézte. Önelégült, büszke mosollyal gyönyörködött a remek sárga cipőben, ami tegnap vett, világossárga tavaszi ruhájához, kis csokornyakkendőjéhez, meg szürke kalapjához. Előntötte a boldogság: ime, most már tökéletesen méltó önmagához. Most már valóban az, aki: Tihanyi Barnabás. Akár egy gróf. Tetőtől-talpig, kívülről-belülről tökéletesen kifogástalan úr. Gyöngéd, könnyed mozdulattal fogta meg a cipőt, felhúzta és végigsétált benne a szobán. A cipő hibátlanul feszült a lábán, valósággal hivalkodva, mennyire hiányzott eddig, milyen fontos volt, hogy előkelőségével megadja végre a rangot a többi ruhadarabnak is, amelyek a régi olcsó cipővel igazán semmit sem mutattak.

Barnabásban repeső izgalom muzsikált.

Amikor teljesen felöltözött, székre állott, megnézte így is a cipőjét, akkor fogta rücskösfejű bambusz nádbotját és elhagyta szobáját.

Dúdolvá, botját karjára akasztva, vidám fölényességgel sietett le a lépcsőn, hogy minél hamarabb kint legyen az utcán. Pillanat alatt leért a földszintre, már csak három lépcsőfok volt hátra. Újból lépni akart, de hirtelen lendületben az új cipő sikos talpa megcsúszott a sima kőn. Barnabás két lába felvágódott a levegőbe. A szerencsétlen a korlát után kapott, de de már későn. Teste háromrét tekerődött, botja elröpült, ő maga kalimpálva gurult le a kapu elé.

Olyan gyorsan történt az egész, hogy még megjedni sem volt ideje. Gumilabdaként pattant talpra. Szíve riadtan vert. A bal keze feje vértett, esipője megrándult, az egyik térdesontja zúgott, de mindent nem érezte. Egyedül a cipője érdekelte. Rápillantott, megvizsgálta, s csaknem fájó hirtelenséggel osztott szét benne a szörnyű remélet.

A cipője sértetlen maradt. Még egy karcolás sem esett rajta.

Letisztította a ruháját, letörülte a vért a keze fejről, megmarkolászta a esipőjét, megfogdosta a térdét, hogy elsimítsa a sajnásokat, aztán még kissé remegő inakkal és még mindig élénken, dobogó szívvel kilépett az utcára.

— Hej, azt a!...

Barnabás a falnak vágódott. A következő pillanatban hatalmas, üvegekkel teli ruháskosár zuhant a lábára.

A cipőjét nézte, amikor a kapun kilépett és teljes erővel összeütközött a kékkötényes emberrel, aki a teli kassal befelé igyekezett a házba.

A temérdek üveg hangos, éles csörömpöléssel tört össze a kövezeten. Barnabás félig eltemetve a törmeléktől, halálsápadtan rebegte:

— Borzasztó!

A kékkötényes is csak most tért magához. Az összetört üvegekre tekintett és egyszerre kirobbant belőle a düh:

— Még miába beszél! — kezdett ordítani. — Maga jött nekem. Nem hiába fiesür, hát nem lát a saját szemétől.

Barnabás kikászmalódott az üvegcserepek közül. Nem mert lenézni a lábára. Érezte, tudta, — vége, oda a cipőjének, nem marad rajta fillérvényi ép rész sem.

— Ne kiabáljon! — próbálta csitítani a nekivörösödött embert.

A kékkötényes most már valósággal tajtékzott.

— De kiabálok! — rúgta félre az üres kast. — Fizesse meg az úr a káromat.

Csődület támadt. Barnabás körülnézett, merre meneküljön.

— Mit kér? — nyúlt akaratlanul is a zsebébe.

A kötényes kivágta:

— Három pengőt!

Barnabás a markába lökte a pénzt, aztán futott.

A második utcasaroknál állott meg. Mélyet lélegzett, szívére szorította a kezét, aztán fokról-fokra haladva lefelé a fejével, megindult tekintetével a cipője felé. Amikor megpillantotta, fel akart sikoltani. A cipő mosolygón, fényesen, gögőz méltósággal feszült a lábán. Nyoma sem volt rajta sérülésnek.

Barnabás úgy érezte, megtántorodott. De a furesza szédület csupán pillanatig tartott, utána viharos áradással indult meg ereiben a vér. Mélyet lélegzett, megigazította a nyakkendőjét, kézbe vette a botját és azzal az erőszakolt nyugalommal, amely arra hivatott, hogy lefogja a szívdobogást, lecsendesítse az idegeket és új érzéseket támasszon testben és lélekben, megindult az Andrassy-út felé.

Az utcán villamosok csilingeltek, autók robogtak, emberek nevettek, valósággal ujjongott a tavasz s Barnabást átjárta a kövekből, fákból, a kék égből záporzó mindent betöltő izgalmas boldogság.

Cipőjére tekintett és szíve egyszerre megfeszült. Az élet nagy, hatalmas, édes, zibbasztó, mindenható, — öntötte el a mámor. Érezte, hogy fiatal, erős, tettekre kész, mindenképpen méltó a tavaszhoz, amely élettel teljes, duzzadó, tiszta, friss és nyugtalan, akárcsak ő.

A Köröndön haladt át. Fehérszalmakalapos, világosruhával, karcos, könnyütermetű leány sietett el mellette. A könyökövel véletlenül megérintette Barnabást s pillanatra, mintegy bocsánatkérésképpen visszatérintett rá.

Barnabásnak előlött a szíve verése. Soha ilyen édesen kislányos, ilyen üdén mosolygó arcot még nem látott.

Pillanatig habozott, akkor gyorsan utána eredt a leánynak.

Szorosan mögötte haladt. A szívverésén számolta a lépteit. Egy-kettő! — vert a szíve. Egy-kettő! — kopogott az új cipő diszkrétén, de határozottan a lány mögött.

Már az Andrassy-út végé felé jártak, közel a milleniumi emlékműhöz. Barnabás elszánta magát.

— Ne siessen! — súgta halkán előre.

A leány hallotta, mit mondott, már régen érezte, valaki követi. Felelet helyett meggyorsította a lépteit.

Barnabás melléje akart csatlakozni.

— Dehát ne siessen! Hova siet annyira? — próbálta megállítani a leányt.

A leány hátra sem tekintett. Barnabás három hosszú lépéssel melléje került.

— Fél tőlem? — mondta remegő hangon. — Nem vagyok asztfaltetyár. Csupán szeretném, ha megengedné, hogy bemutakozzam.

A leány megállott. Szembe fordult vele. Arca piros volt, szeme villámot szórt, csöpp száját összeszorította.

— Nem szoktam után ismerkedni! — mondta kiméltlen rendreutasítással.

Barnabás mosolyogni próbált:

— De...

A leány közbevágot:

— Mit akar!

Barnabás megemelte a kalapját.

— Tihanyi Barnabás vagyok, ha megengedi.

A leány végigmérte. Barnabás követte a tekintetét. A leány tetőtől talpig megnézte, csupán a cipőjét nem méltatta pillanattalra.

Barnabás köhintett. Könnyedén lábat eserélt, hogy a jobb lábát előrébb tesse.

A leány végzett a röpke és lesújtó tekintettel és összevonta a szemöldökét.

— Takarodjék! — mondta most már őszinte felháborodással. Már ment is, kissé hetykén, gögősen, azzal a büszke sértődöttséggel, amely eleve visszaver minden további támadást.

Barnabás ott maradt. Üres tekintettel bámult bele a levegőbe. Szíve megrándult, lelkében hirtelen kieltelenség támadt. Az utca nyüzsgött, a nap sütött, a villakertekből nedves illatot hozott az enyhe szél, — s Barnabás ebben a pillanatban a lakását, a kopott falakat, az ócska bútorokat, a gödrös padlót s az asztallábnál oldalra dőlve, a másik öreg, kitaposott, régi cipőjét látta képzeletben maga előtt.

Csöndes, bátoratlan mozdulattal akasztotta vissza botját a karjára. Halkan szíppantott az orrával, aztán tétován megfordult. Ment vissza, amerről jött, a körút és régi élete felé.

V.

APÁMRÓL

Apám a falu papja volt. Volt ott más pap is, más felekezete. A falu papja 6 volt. Magas, vállas, hódító szépség. Haragjában zöld, nagyké szemehez színeketek Kossuth-szakállt s kabátján ferencjósát viselt. A Kossuth-szakáll nem ellenzékeséget jelezte. Apámnak nem volt pártállása, világnézete s más efféle időtöltése. A munka embere volt. Hajnalban gyümölcslát nyessett s fát fűrészelt, reggel templomozott, délelőtt az irodában kattogott a gépe. Nem ismertem népszerűbb férfit nála. Ha közügyekben cselekedni kellett, *Mikes grófné s Szentkirályi báró* kikérték tanácsát; a módos székely gazdák: *Borbáthok, Butykák, Csomák Gönczök, Becsekék, Demék* őt keresték fel, hogy «nélelem tiszteletes úr, igazიცsa el, hogy a legénykék odabé, a sepsiszentgyörgyi kollégiumban, terménybe fizethessék a tandíjat.» S apám utazott, szekerezett Szentgyörgy és Kovászna között, összefrta, hogy a háborús konviktusnak milyen elemem kellene s mit adhatnak a szülők? Hat gimnáziumot szerettek jární ezek a gazdafiúk — az érettségire hiába biztatta őket apám — úgy érezték, hogy ennyi tanulás kell egy földművesnek. De ennél több ártana. Mikor bimbózni kezdtek a kamazs székely legénykék, szépen hazaszőkdöste a kollégiumból az ekaszarva s a lányi szoknyák mellé. Tisztelte apámat Kovászna nemesi társadalmá is: a fél falut birtokló előlelé *Deák-had, a Dancsok, Ugronok* is, jóllehet nem mulatott, nem kártyázott velük s csak ritkán látta őt belülről a sétatéri patak mellett, az úri kaszinó. A szegénység meg éppen rajongott érte. A Karácsonypataki menti napszámosnépségek egymásnak adta erdő-sűrű kertünk kapujának kilincset...

A falu minden rendű-rangú embere megfordult a papi házban. Legérdekesebb volt számomra, tán négy éves koromban, egy cigányesküvő, amit apám tartott az iroda előtt, a nefeljes virág-ágyás mellett. Reformátusok voltak a cigányok *Kovácsán* s székelesen beszéltek. Egy vad-házaspárt esketett össze apánk. Négy gyermeke volt az ezüstpitykés cigányölelőgyenynek s a zöld, piros és sárga színekben riktó mennyasszonyoknak. Ott álltak azok is, sorban a szülők megett; a legnagyobb leány villogó fehér fogán füstölög pipával.

— Tedd le a pipát, fiam, az Úr színe előtt! — mondta apám, nyakába kanyarította a palástját s összeadta a szülőket, aztán vette a dombormíves aranykancsót s megkeresztelte a négy gyermeket. Testvéreimmel az ősi floxok viruló bokrai mögül néztük a cigányünnepet. De bebújtunk mi az irodai szekrénybe is érdekeset látni s levélragasztó, kerek, pecsétostyát lopni, aminél nem volt gyermekkoromban külön csemege.

Egy ilyen bújóska alkalmával tapasztaltam, hogy akad vakmerő ember, aki az én apámat nem tiszteli! Asztalosmester volt, *Debreceinek* hívták s a harangozónk szerint 6 volt a 16 cucilista. Hogy mi az a «cucilista» azt nem is sejtettem, persze, de megdöbbszant a szívem a szekrény hűvös ölében, amikor az asztalos hetykén apámra szólt:

— Osztán mit kér azért a kis hitvány paplósért?

— A keresztlevél hivatalos kiállítási díja egy korona — felelte apám.

A cucilista elversedett:

— Elég sok. Egy perci írka-firkáért.

— Úgy! — Apám szeme nagyon elzöldülhetett, mert nyomban letette a tollat s mondta:

— Igaza van! Tessék! Töltse ki Debrecei úr az űrlapot. Itt a könyv, amiből ki kell írni, — s megmutatta a rubrikákat, — igazza van, egyszerű munka. Amíg maga kitölti, addig én komolyabb munkát csinálók.

S a megdöbbszant embert ott hagyva, kiment az iroda elé. Ott állt a kézi fűrész. Fűrészrészni kezdett s vágta a fát. Debrecei dühösen lépett az újjaszalhoz; testi munkától nehezült írói ügyetlenül markolták a tollat; a tinta nyomban malacot freccsentett a papírra, de azért írni akart, összeszorított szájjal s tétova szemmel a hatalmas anyakönyvbe bámult. Apám vígan fűrészelt Tíz perc is eltelt, amikor apám mosolyogva és szelid gúnnyal bekiáltott:

— No, kész van, Debrecei úr?

A cucilista izadó homlokkal tette le a tollat s kiment.

— Nem úgy gondoltam én, tiszteletes úr megkövetem...

— Hát akkor rendben is vagyunk, Debrecei bátyám! — kacagott apám, a keresztlevélet megírta s a koronát visszaadta az okvetetlenkedő embernek:

— Majd akkor adja meg, ha nem lesz munkanélküli...

Ilyen módon szerezte népszerűségét? Nem tudom biztosan... Mindenki szerette Kovásznán s a messziről jövő, nyári vendégek, a nyaralók is úgy érezték, hogy meg kell vele ismerkedniük. *Jászi Mari*, a nagy tragika, több nyáron át járt le Kovásznára, a Pokolsárban gyógyítani reumáját s ebédután hozzánk tért be, hogy a papi ház sátoros gesztenyé alatt gyakorolja a hangját. Homéros «Béka-egér harc»-át szavalta legszívesebben, úgy mesélték szüleim, a nagygombu, kovásznai torony árnyékában.

Ezerkilencszázötvenhat augusztus huszonhetedikét írtak, amikor ráhántott az első menekülés. Targoncára, szekérre, lóhátra kapva, hátára kötött batyuval akkor láttam először együtt az egész útra kelt falut. Mi egy módos székely gazda szekerén menekültünk nyolcan, — a gazda három felnőt leánya is jött velünk — de apám otthon maradt. Mert a kiűrték ellenére a nép nem mozdult. S apám egy volt a néppel. Velük maradt. Bent járt már az ellenség Kovászna előfalujában, Vajnafalván s a helyben lakó ellenség vezetője keresztelte már apámat, hogy túsznak fogja el, amikor az utolsó percben egy rozszant mozdonyon, az állomásfőnökök együtt ő maga is elmenekült. De az első magyar katonavonattal visszatért a kirabolt faluba. Magyar csendőr jelentette neki — mint egyetlen hatóságának, — hogy amit ott hagytak a bevonulók, azt ellopták az ottmaradt jó kovásznaiak.

Apám meghúzta Kovászna heteken át néma harangjait. Írva özlönlött a templomba a nép s apám prédikált:

— A hivatalt viselő, kaputos embereknek, akiket ti közönségesen uraknak neveztek, törvényes következmenyek terhe mellett menekülniök kellett, keresztény testvéreim. Akinek nincs földje, mint nektek, aki az állam cselédje, az ott szolgál, ahová a hivatali feljebbvalója rendeli. Én tudom, hogy ti, akik itthon maradtatok a földjeiteken, arra gondoltatok, hogy magatokhoz veszitek a távollevők ingóságait, — hogy megóvjátok. Ha valami megtetszett volna nektek ezekből, tartsátok meg Isten nevében. keresztényi szolgálatotok jutalmaképpen, de ami, — úgy érezték — hogy nem a tietek, aki nektek fölösleges, azt még ma, szegyenkezés nélkül, az éjszaka jótékony sötéteje alatt — lopjátok vissza édes, keresztény testvéreim!

Zokogott a gyülekezet s éjjel megindult a falu hogy az elhordott úri holmit visszavigye a kifosztott házakba. Ezüstöt, porcellánt, ruhaneműt, mindent visszavitték a becsületes kovásznaiak — csak az én játékbabám nem került meg soha...

Női világhíradó

AZ EGYIPTOMI ÁLAMNAK egyik legnagyobb gondja a család válsága. Az elmúlt éven például hetvenkétezer válást mondtak ki. Vannak férjiek, akik nyolcszor, tízszer cserélnek feleséget, mert az egyiptomi férjiek szemében a nő ma is értéktelen tárgy. Természetesen a nők között akadnak lelkes harcosok, akik újságikkokban, gyűléseken elhangzott beszédekben követelik, hogy a nők előtt is megnyissák a férjipályákat. Az egyiptomi férjiek egyelőre még makacsok, de hát az egy régi francia mondás, amely magyarul így szól: «Amit az asszony akar, azt az Isten is akarja».

PÁRISI LAPOKBAN olvassuk, hogy az utóbbi időben a nők, különösen a fiatal leányok szívesen látogatják a boxizolókat. Azt mondják, azért, hogy az izmaikat erősítsék. Vajjon miért van erre szükség?

KOPENHÁGÁBAN az elmúlt éven a gyermeknyaralattási akciók vonatatainak bekerése után nem kevesebb mint ötszáz gyermeket felejtettek a szülők a különböző pályaudvarokon. Az idén már a kis stróvívó gyermeket egy órára kiállítják a poggyszószályon s ha a feledékeny szülők addig sem jelennek meg értük, elszállásolják őket valamelyik közeli iskolába. A hanyag szülőket a rendőrség kinyomozza és megbünteti.

JAPÁN SZENT SZIGETÉN, a Miyamiján törvény tiltja el a hozzáért. Szülő női, időskorú ember a szomszédos szigetre kötelesek a szomszédos szigetre átszállítani.

A FÜLBÉVALÓ a legérdebb időkben a rabsgóság jelvénye volt és ezért eltvolt-hatatlann módon erősítették a fülbe. A női fülbevaló dívatja hasonlóképpen abból az időből származik, amikor a társadalom a nőt a férj szolgálojának tartotta.

SAN DIEGÓBAN, Chilében egy asszony hatvanhárom esztendő korában öngyilkossági szándékból ismeretlen méreggel megmérgezte magát. Az asszonyt kórházba vitték, ahol mély álomba merült és húsz nap múlva tudták csak álmából felbreszteni. Ez alatt a húsz nap alatt természetesen mesterséges úton táplálták. Amikor eszméletre tért, jó erőben, kitűnő hangulattal volt s a fiatalodás jelei mutatkoztak rajta. Kijelentette, hogy olyan jól soha nem érezte magát mint, a mostani hosszú alvás után. Arra a kérdésre, hogy az ismeretlen mérget honnan szerezte, azt válaszolta, hogy egy házalótól vásárolta. A rendőrség most idáznak kutat a «csodaszert»-t árusító házaló után.

ÁRPÁDHÁZI BOLDOG MARGITRÓL, akit a közelmúltban anattak szentlé, — mint ismeretes — Gárdonyi Géza «Isten rabjai» címmel gyönyörű regényt írt. Az azonban kevesen tudják, hogy a regény tulajdonképpen modellje F e s z t y Árpádnak, a kiváló festőművész leányának, F e s z t y Masának, — aki szintén ismert festőművész — az egyik szép, fiatal unokanővére, Gárdonyi Géza tiltos rajongója volt és azzal a gondolattal foglalkozott, hogy betegsége miatt kólosztorba vonul. Korán pusztult el, az «Isten rabjai» megjelenését azonban megmérte. A könyv első példányát neki dedikálta Gárdonyi Géza.

ANYÁK VÁROSA. Németország nagy gondot fordít a fiatal anyák megsegítésére. Elsősorban a légi támadásoknak kitett városokból távolítják el a leendő anyákat, biztosabb és nyugodtabb vidékre. Az egészségügyi szempontból legelőnyösebb fekvésű német vidéken nagykiterjedésű üdülőhelyek, úgynevezett «anyák városai» létesítettek leendő anyák részére. Hat héttel a gyermek születése előtt autobuszokon szállítják az anyákat az üdülőhelyen levő otthonokba, ahol már barátságos, napos termek várják őket. A leendő anyák itt egész nap üdüülhetnek és kézimunkáznak a jövendő kisiek részére. E nagykiterjedésű üdülőhelyen korszerű szülészeti kórházak rendeztek be, ahol képzett orvosok és ápolónők átlán rendelkezésre. Modern csecsemőgondozóhely látja el a gyermeket az anyák elfoglaltsága esetén. Ez a modern német «anyák városai» tehát üdülőhely, szülészeti kórház és kisdudóó egyben.

Szentgyörgyi Ferenc

Szélvihar

IRTA:

Hertelendy István

Fent a dombokon zúgtak a fák és a széi sipolva száguldott át a völgyön, mint valami gátját vesztett kegyetlen fúria, aki a görög eposzokból szabadult ebbe a csodálatosan buja csendes és meleg tavaszi völgybe. A telefondrótok nyikorogva feszültek neki a viharnak és néha-néha nagyot recscent egy távoli ajtó, amelyet elfeledtek becsukni s most teteflenül hintáztott az eszeveszett szélben. A fák majd a földig hajoltak az erősülő viharban, amely egyre vadabban tombolt. Néha cserepek hullottak az utcára, ahol ijedt emberek birkóztak a széllal, belefeküdve a levegő féktelen áradatába, küzdve a tombolóssal. A házak mind kisebbek lettek, a villamosok eltűntek és a Duna táncoló hullámai beleszürkíttek a kavargásba. Minden eltűnt, csak a széi élt vesztettül, fűtő-észeve és gonoszul magába tetemve a világot, elárasztva a dombokat, síkságot. Az apróbb madarak behúzódtak az oszlopok és vakolatgátak mögé, csak néhány nagy, sötét madár vitorlázott a vihar kellős közepén, hol csendesen, mintha a szélid nyári égragyogna felettük, hol meg vadul, eszeveszeten bukdácsolva, ahogy ezt a szélnak természetesen megkívánta.

Megállt a völgybe rejtett ház előtt és ujjá ráfeküdt a csengő gombjára. A szobalány nyitott ajtót.

— A kisasszony még öltözik — mondotta — arra kéri fiatalurat, tessék őt megvárni a hallban.

— Köszönöm szépen — válaszolta és belépett a csendes előszobába.

Helyetfoglatl egy koraszékben és rágyujtott.

Tíz perc múlva a lány is megérkezett. Barna volt, magas és karsú. Egyszerű sötétkék ruhát hordott. Kezet fogott a fiúval, aztán elhelyezkedett a párnák között a széles heverőn. A terraszra vezető ajtó nyitva volt egy kicsit. A kis terítők és az ajtó mellett álló hatalmas vázában illatozó virágok néha-néha meglebentek, ahogy a szél besüvített a betonerkélyről a szoba illatos csendjébe. A fiú cigarettázott s belebámolt a zöldeskék alkonyatba, amely

a függönyökön túl a világot jelentette: a pesti füstöt és a budai tavaszt. A szobalány kerek kocsin teát tolt a hallba. Aztán megint csend volt. Ez a kis utca meg lehetőségen távol esett a város lármájától, amolyan rejtett, titkos menedék volt, ahol az ember úgy érezte: nem is ezen a földön él. Leverte cigarettájáról a hamut és a lányra nézett, aki úgy látszik akarva került a pillantását s úgy tett, mintha tökéletesen megelégedett volna a fiúval. Elmosolyodott és elhatározta: ő se beszél addig, amíg az Évának eszébe nem jut. Belefeledkezett a függönyök és a szél játékába, elnézte a sürgönydrótokon hintáló fesskéket és néha-néha megrecscentette az ósdi koraszék kicsit mállott karfáját.

— Némaságra tett fogadalmat? — kérdezte váratlanul a lány, megszakítva a csendet, amely lassan már megvastagodott a szobában és mindent betakart.

— Nem — válaszolta a fiú — csak arra vártam, hogy maga kezdje. Kíváncsi voltam, hogy kinek vannak jobb idegei.

— Magának.

Megint elfordította fejét és kinézett az ajtón.

A fiú felállt és elnyomta a cigarettát, mert megunt a füstöt.

— Fázom — mondotta Éva.

— Tegyem be az ajtót?

— Nem. Kár kirekeszteni ezt a remek levegőt, de különben is szeretem a vihart.

— Hát akkor mit tegyek?

— A másik szobában talán valami kendő-félét. Hozza be, ha nem fárasztja.

— Ugyan, — válaszolta a fiú és behozta a kendőt.

Éva háta mögé került és vállára terítette a mintás, japáninak mondott selymet. A lány összéből húzta a derekán a kendő két szárnyát és még mélyebben fészkelődött a párnák közé.

A fiú most már nem ült le. Fel és alá sétálgatott a szobában. Megvizsgálta a hamutartókat, herendi vázákat, muranoi üvegeket és meisseni csesebecskéket. Tipikus asszonyi lakás, gondolta. Csupa felesleges portéka, amelyektől mozogni sem tud az ember. Egy-két hevesebb mozdulattól összedőlhet minden.

— Jöjjön már ide — mondotta a lány.

— Hová? — kérdezte a fiú és megállt a pamlag mellett.

— Ide. Hozzám. Üljön le.

A fiú leült.

— Unatkozik? — kérdezte Éva.

— Miért?

— Mert nem törődik velem. Úgy jár a lakásban, mintha múzeumot nézne és nem egy olyan lány szobájában lenne, aki szereti magát.

— Mit csinál maga?

— Szeretem — mondta dühösen a lány — szeretem!

— És sirva fakadt.

A fiú megjárd egy kicsit, aztán a lány mellé húzódtott. Átkarolta a vállát és símogatni kezdte reszkető hátát.

— Ne sírjon, Éva, nem szeretem a síró asszonyokat. És ez nem is áll jól magának. Elcsúfítja a vonásait, olyan torz lesz, hogy mosolyognom kéne, ha nem tudnám, mi illik.

— Ne csúfoljon.

— Dehogyan csúfolom, no. Nyugodjék már meg szépen. Én is szeretem magát. De minek kellett ezt kimonadania. Hígyje el, nem lesz jó vége. Felesleges kintlőást okoz mindkettőnknek.

— Ne legyen ilyen szemtelenül józan. Különbösen se hiszem el, hogy szeret. Még meg sem csókolt. Sohase gondolt arra, hogy én is asszony vagyok? Bezzeg tegnap este hogy észrevette azt a lányt Kovácséknál!

— Ugyan, ne okoskodjék. Alig beszéltem vele egy-két mondatot.

— Maga nemcsak beszélgetett velem!
— Dehogynem. Minek gyantúsít? Úgyis tudja, hogy nincsen igazam. Csak bántani akar, mert magának is fáj valami. No, ne sírjon.

— Nem sírok.

Közelebb húzódtott a lányhoz és zsebkendőjével letörölte Éva nedves arcát.

— Ne apáskodjék! — kiabálta a lány — menjen el. Nem akarom többé látni. Gúnyos, szemtelen és a lányának néz.

A fiú magához szorította és megcsókolta a sós száját. Éva kibontakozott az ölelésből és ellökte magától.

— Nem kell az ilyen színpadi csók, érti? Ezt tartsa meg magának. Sohases hittem volna, hogy ilyen aljas tud lenni.

A fiú felállt, eltette a zsebkendőjét, leporolta a térdéről az apró pihéket és meghajolt.

— Bocssáson meg — mondta —, nem akartam bántani. Ha úgy érzi hazudtam, üssön pofon. El fogom tűrni. De ne sértegetsen. Ezt nem érdemlem meg. Maga elég jól ismer ahhoz, hogy tudja: én sohase tréfáltam még más ember érzelmével. Én megköszönök minden jóleső gesztust és szívességét s a szeretet legparányibb szikrája is elérkezőnyit, mert nem szoktam meg az emberek őszinteségét. Eppen ezért nem érdemlem meg a maga vadjait se. Ha azonban mégis úgy hiszi, hogy hibás vagyok, elmegegyek és kerülni fogom, ahol csak tehetem, mert nem akarom, hogy tolatkodónak tartson.

Éva nem válaszolt, zokogva a párnák közé fúrta a fejét és hátat fordított a fiúnak. Az várt egy pillanatig, aztán megindult az ajtó felé. Az előszobában megkereste kalapját és kilépett a kertbe. A szél még eszeveszettebben tombolt. Már a kapu felé tartott, amikor Éva jelent meg az erkélyen.

— Pista! — mondta halkán.

A fiú megállt és felnézett. A szél lekapta fejről a kalapot.

— Jöjjön vissza! — mondta a lány.

A fiú megfordult, kényelmesen felvette a kalapját és visszament. Kabátját ugyanoda dobta, ahonnan az előbb felvette és kimért léptekkel behallagott a hallba. Éva már megint a heverőn feküdt. A fiú melléje lépett és leült. Aztán átkarolta és kegyetlenül megcsókolta. Nem őszintén: úgy, ahogy azokat a lányokat szokta, akiknek a férfiaságával akart imponálni. Éva görcsösen beleje kapaszkodott és ügynelül adta vissza a csókot, mint a diáklány, akit először érintett férfi szája.

A szél süvítve vágatott végig a tájon és az erkélyajtót nagyot dörölvé becsapódott. Az egyik muskátlicseréj megintott az ablakpárkányon és nagyot huppanva, leesett a kert kavicsos ösvényére. A nap most bukott le a hegyek mögött és a veszedett szél kócos, lobogó, vörös felhőket hajszolt végig az égen.

ÍGY SZERETTELEK

Ajkadon a mosolyt szerettem s a hangod bársonyát, az elröppenő, drága szókat; ezeket a selymesszármú, himporos, tarka pillangókat.

Szerettem a szomorúságod. S ami szemedben gyúlt, azt a furcsa lángot, ha Szépség oltárán ígét hirdettél, mint egy megászálott.

A szemed kékjét szerettem s homlokodon a derút, meg a hajad selymét. És ezeken túl mindennél jobban dalos leked, ezt a csodahúrú zengő hegedőt.

A lelked most is szeretem és ha Rád gondolok, szívem csupa piros öröm, boldog háta, hogy ennyi kincs enyém volt egyszer mind!

K. RÁCZ IDA

ANYUNAK

Pihenő órákon, míg fekszem,
forró, tűző napon,
vagy őrt állok a hűvös,
csillagos éjszakákon,
Feléd száll gondolatom,
a vágyódás szárnyán...
s biztosan tudom, hogy
megérzed, anyám,
Aggódom Erted...
Jönnék a hírek,
sokat repülnek arra,
s a légi gangsterek.
Ertem ne aggódj,
Jól vagyok. Ne félj.
Csak egy a kérésem:
Jöjjön sok levél,
Levél, otthonról,
Tőled — aputól.
S minek tagadjam...
Egy kis szőke lánytól.
Akkor nyugodtan
áll őrt a fiad,
míg egyszer, talán —
nemsokára — megvirrad.

MÁRKALY JENŐ
zászlós

MELEG ESŐ

IRTA:
GYOMAY GYÖRGY

Langyosmeleg a nyári délután. Csendes eső hull a szürkfehér égből. A kukoricszárakon úgy kopognak az ezüstesepek, mint az ablaküvegen a gyerekujjak. A virágok megelégedetten néznek a magasságok felé. S a dülön méltóságteljesen vé gíteríti fekete szubáját a sár.

A határban nincs mozgalom sehol. Csak Szőke Mihály lépked sebesen, felgyúrt nadrágszárral, meztláb az arkoparton, a Fésűs András tanyája felé. S míg a lábujjai kejeesen lohasznak a patkánynyomokban összeszaladt meleg, sáros vízben, arra gondol, hogy mégis csak jó, hogy Fésűs Andrást beengedték ebbe az üres tanyába, az összes birkáival egyetemben. Mert Fésűs András juhászember. Jó farka birka mozog előtte mindig, ha a bundában, a nagybottal valamerre elindul. És hogy félre nem kapott helyet sehol, bekövetkezett hozzájuk. Hogyhát így gazduram, meg úgy, üresen áll a kinti tanya.

Csak eszi az idő. Ereessen bele a birkákkal, Megfizetek érte tisztességgel. Adok két jó bárányt a tavaszra. Azo felül meg sajtot is adok, amikor csak kell, rendszeren. Az edesapám erre a beszédre egy darabig gondolkodott, Aztán kimondotta a választ, hogyhát rendben van, András, Csak aztan hiba ne legyen semmiben, Fésűs András erre beköltözött a lányával, meg a feleségével, meg a birkákkal az üres tanyába, meg az őszön. A két bárányt megadta a tavaszra.

Sajtot is adott azóta jónéhányat. Így a szerződés körül hiba nincsen. Legfeljebb az, hogy a Fésűs András lánya, mármint Ilonka, olyan szépséges gyönyörű, mint a kerti virág. De a szerelmi létesítésről, meg az udvarlásról nem akar hallani, hiába suttog a fülébe a forró legényszáj.

Szőke Mihály most már Ilonkára gondol. Otthon lesz-e ugyan? Láthatja-e? Szólhat-e hozzá? Megszólíthatja-e a kezét, amikor elveszi tőle a sajtot? Vagy úgy jár vele, mint a földmunk, hogy ki se jött a tiszteletére a házból?

A legény bekanyarodik a bejáró úton a tanya felé. Fűtörészni kezd, hogy az illetékesek tudomást szerezzenek az érkezéséről. Aztán, mikor az ajtó elé ér, az egyik lábával letérli a másiktól a sárat. S beköszön, — Jó napot! Van-e itthon valaki? — Itthon vagyok — hallatszik a házból egy édesítő leányhang.

Szőke Mihálynak akkorát dobban a szíve, hogy egyszerre a kalapja alatt érzi. Itthon van Ilonka. Még hozzá egyedül. Se az apa, se az anyja nem mutatkozik sehol. Akkor pedig lehet beszélni szerelméről is. — A sajtot jöttél, Mihály! — esilíngel ki útra a leány hangja.

— Azért is, meg másért is — lép be a konyhába nagy szorongással a legény. S úgy érzi, ezer vasprés nyomja a gégéjét. Szőke Mihály beér a szobába. Meglátja Ilonkát, aki a kamrából már hozza az arany-sárga, jószagú juhsajtot. Nézi a lány arcát, melyen olyan a bór, mintha valóságos virágból gyúrták volna össze. Szomjasan bámulja fekete haját, mely úgy csillog a homályos szobában is, mint a ércmánc. Úgy érzi, most beszélni kellene. El kellene mondani mindent, amit edig álmatlan éjszakákon gondolt.

De egy árva hang nem jön ki a torkából. — Itt a sajt — nyújtja át Ilonka a zsíros, érett eledelt.

Mihály belenyúl a zsebébe. Piroscsíkos szakajtórúhát húz elő.

Nagy gondossággal belekúti a sajtot. Aztán azt suttogja rekedten:

— Hát apadéki! — Még nem jöttek haza a városból — áll nyugodtan Ilonka a vendég előtt.

Szőke Mihály előtt egyszerre lángot vet a világ. Leteszi a sajtot az asztalra. Elkappa a leány kezét. Magához rántja a karesű, ke ményhúsú testet.

— Ilonka — robban ki belőle a világ legkedvesebb neve. S a szájával a lány arcát keresi.

Alig érinti meg azonban bajusza az Ilonka arcát, a lány hátraugrik tőle. És a Mihály arcán táncolni kezd a sajt. Ilonka az egyik kezével felüli a legény állát. A másikkal belezúditja a kendőbe kötött sajtot. És adja ám az ütéseket, de olyan sebesen, hogy a sajt darabokra törik és potyog kifelé a kendőből.

— Mit gondolsz te, Mihály, engem úgy lehet csokoliztatni? — lihegi, S ráadásul úgy meglöki a legényt, hogy az ajtónál áll meg.

Szőke Mihály összegörnyedve áll az ajtónál. Öklével törölgeti a szemét, az arcát. Nézi az összetört sajtot, melyet most dob elébe a méregtől síró lány. És arra gondol, hogy most valamit tenni kell. Neki kell rohanni ennek a lánynak, aki esüft özött beléle. Le kell vágni a földre, hogy ropogjon minden esontja. Hogy érezze, milyen erő van az ő karjaiban. Aztán a szemébe kell vágni, hogy de kényes vagy, te koldús, te nyomorúság. De magasan hordod az orrod. És itt kell hagyni lealázva, összetörve. Hogy tudja meg, hogy a gazdája fiával állt szemközt.

Ilonka a haját igazgatja. Ijedten nézi a sajtot. Neki az ugrál a konyájában, hogy mi lesz, ha az edesanyja, meg az edesapja megtudják, hogy szétvert egy sajtot a Szőke Mihály fején. Mit szólnak a kárhoz? Elverik, vagy béken hagyják?

— Most miattad véro a sajátnak — robban ki belőle egyszerre a sírás és úgy áll az asztal mellett, mintha kaszát vágta volna bele.

Szőke Mihály nézi a lányt. Figyeli rángatózó vállait, az arcán lecsorgó könnyeit. Aztán felveszi a földről a sajtot. Akkorát só hajt, hogy majd kiszakad a ruhájából minden gomb.

— Ne sírads a sajtot. Megérte a tanulmányt.

— Miféle tanulmányt? — mered rá Ilonka. — Azt, hogy kitanulmányoztam, hogy rendszer lány vagy — mondja esedesen a legény és ájtatosan meglöki az Ilonka kezét. — Azért, ha úgy akarod, ezután eljárhatok hozzád. Aztán, ha beletételestsz, őszre meg is esküdhethünk.

Ilonka nem szól semmit. Csak sir tovább. — A sajtról meg majd azt mondom otthon, hogy nincs — lép közelebb Mihály a lányhoz szerelmesen. — No, hát megegyezzünk-e, Ilonka?

— Miért nem így kezdte az előbb is! — ragyog fel egyszerre a leány s megcsókolja az arcát ott, hol legnagyobbat puffant a sajt.

— Tudod, galambom, a lányokat ki kell tanulmányozni. Hát én így tanulmányoztalak ki — adja vissza a csókokat igen sebesen Mihály és akkorát kacag, hogy a kutya is elvakkantja rá magát kint. A boldogság aranyfényével zúdul tele egyszerre a kis tanyaszoba. A két fiatal belemosolyog egy más szemébe. Kezük összeszorul, S míg szájuk esedesen belemereg az első igaz eskübe, az ablaküvegen úgy tapsolnak a meleg eső ezüstesepejéi, mintha angyalok vernék össze tenyerüket az eresz alatt.

IRODALMUNK ESEMÉNYE

- A SZÍVÜGYEINK aranynyomású díszes kötésben bolti ára..... 15.— P**
 fűzve ..... 10.— P
- A »Magyar Nők Lapja« előfizetői részére kötve ..... 10.50 P**
 fűzve, művészi rajzú címlappal, postaköltséggel együtt ..... 6.50 P
- Papp Jenő: »SZÍVÜGYEINK« könyve nem hiányozhat a magyar családok könyvtárából**

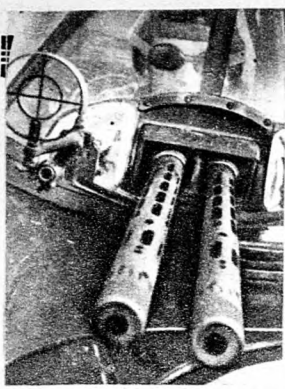
OLCSÓ KÖNYVEINK MÉG:

- Papp Jenő: Krónikák könyve .. 3.20 P**
- Farkas István: Santa Mária című regénye..... 3.20 P**
- Fendrik Ferenc: Ha számúzik a szerelmet című regénye ..... 3.20 P**
- Az úriház óbécéje ..... 3.20 P**
- Szentpétery Ágnes Egyetlen kincsnél a gyermek..... 3.20 P**
- Szentpétery Ágnes: Háztartási tanácsadó ..... 3.20 P**

A SZÉKELYEK „KÉT ESZE“

- A JÓ BAKTER.** Húsz éve bakterkodik már Mócsi bá, amikor parancs jön, amely szerint meg kell vizsgálni, hogy vajon tudják-e a regulát az öreg bakterek?
- Vizgára kerül hát az öreg bakter.
- Mit csinálna, — kérdi tőle a vizsga elnöke, — ha nappal egymással szembe jönne egyazon sínen két vonat?
  - Hát odatartanám feléjük a vörös zászlót.
  - No, és ha nem volna zászlója?
  - Hát levetném az üngömet és azt rázánám.
  - De ha inge se lenne?
  - Az egyiknek elibe ezaladnék és ordítanék neki, hogy álljon meg.
  - Jó — mondja az elnök — és mit csinálna, ha éjjel jönne egymással szembe a két vonat?
  - Ha volna piros lámpám, intgetnék nekik, — feleli akkurátusan az öreg Mócsi bá.
  - De ha nem volna piros lámpája?
  - Hát már hogy lehetne bakter vörös lámpa nélkül? — kérdi vissza az öreg.
  - Tegyük fel, hogy nincs.
  - Hát akkor, — mondja az üstökét megvakarva az öreg magyar, — bemennék a bakterházba, felkölteném a feleségemet, kibredí anyjuk, mert rögvest olyan szerencsétlenség lesz, amilyent még soha életében nem látál!

ORBÓK ATTILA

LÉGI GATA

karcos lábszárára és öntudatosan kitopogott a szobából.

— Jöreggt — köszönt Julis, a fiatal menyecske a tűz mellől. Egy pillanatra felnevezett a kilépre, majd a karján ülő kisgyermekkel elfordult és szabad kezével lehúzta a tűzről a tejeslábat.

— Jöreggt — bötintott Éva s megállt, beszivta a felhőgyagosodott tej meleg, szélfolyó illatát. Ő is gyors pillantást vetett a menyecske-re. Mintha kis zavartságot érzett volna a levegőben s az asszony halk köszönésében. Mások is meg szokott állni, ha Julis a konyhában tartotta a kisgyereket és beszélt ehhez a pufók, kereksemű, eleven kis jószághoz, megcsipkedte az arcát, megszorogatta a kezét, elvette anyjától, hogy addig elkészítse a tejbedarát. Most is odalépett hozzájuk:

— Jöreggt, kis Misike... — kezdte valami erőltetett kedveskedéssel, pedig nagyon megszerette a kisfiút, szívesen tartotta karjában gömbölyű, meleg testét s néha úgy magához szorította, mintha az övé lenne. Az ő gyermeke. Ilyenkor egy-egy pillanatra fellobbant benne a vágy a magáé után, de mikor visszaadta az anyjának s utána keszesen lesimította meggyűrődött ruháját, mintha ezt a vágyát is kisimította volna magából. Már ismét csupán nő volt, aki ébren néz körül, hogy észrevel-e valaki ezt a keses mozdulatot. — Jöreggt, kicsi Misi... — ismételte létován és nem tudott többet mondani.

Misi nyugtalan, elhárító mozdulatot tett és nyöszörgőve nyugtázkodott a tűzhely szélére házott tejesedény felé. Julis megfogta köténye szélével a lábat és az asztalhoz vitte. Éva ott maradt magányosan a tűz mellett, mint akire rápírtottak. Hirtelen dac lángolt fel benne, félretolta vállát s az ajtóhoz ment. Csak nem bosszankodik ilyen fiatal líba viselkedésén. Pár nap óta igen furcsán viselkedik vele szemben, csak éppen köszön, az ebédnél is lenéz a tányérra, nagy a gyereket eteti, pedig örülhetne, hogy leül belük az asztalhoz. A pénzéért nyugodtan elvárhatná, hogy külön asztalnál szolgálják ki, de ő túlságosan kedves volt hozzá az elején, meg akarta kímélni sok fölösleges munkától és most még ő haragszik. Hogy is tudott elbenni ilyen mogorva teremést ez a Mihály?

Feltartott fejével lépett ki az udvarra, míg hátán érezte a fiatalasszony ellenséges, szűró tekintetét.

A fűtörzész az istállóból jött s Éva tudta, hogy Mihály most almozza a lovakat. Elment az istálló előtt, a kert felé indult, hogy kitérítson a rétre reggeli előtti, körülnézzen a falu mögött, majd a szalmakazalba dőlve hallgassa, hogyan tépi Mihály horoggal a szalmát, amit az istállóba hord. És hallgassa Mihály darabos, zabart feleleteit. Mert ugyan mit tehet az ember ebben az unalmas csendes faluban? Tréjás kérdésekkel zavarba hozza azt a ragydarab embert, aki kipirosodva törli meg izzadó homlokát szalmahúzás közben, míg loppa odapíszlog az ő egymásra rakott térdre. Csak tán nem féltékeny Julis? — gondolta följében sétálgatva a szalmakazal körül. — És ha féltékeny, csak hadd legyen. Voltak már mások is féltékenyek mialta, pedig több eszűk volt, mint ennek a parasztemenyecskének. Legutóbb jobban csiszolódik az elméje.

Megállt a kazalnál, nekitámaszkodott s alig időzött ott pár percig, már hallotta Mihály közeledő fűtjét és bakancsos lépteit. Nehéz, kimért járása volt s mióta ő itt van, bizonyosan nesztelenebb, akár járn, mint egyébkor, de ettől még darabosabb lesz. Csinos, szürösszemű férfi, aki nem ijedhet meg a maga árnyékától, ki is válik vasárnap s templomban a többi magokarabeli ember közül s úgy áll rajta a kézen vett sötéttek ruha, mintha csak állólélemben lenne. Olyankor újból megállapítja, hogy csinos ember Törő Mihály. Akár egy elhanyagolt külsejű gazdatiszt.

Mihály szinte óvalos léptekkel kerülte meg a kazalt. Tudta, hogy a pesti asszony ott van a kazalnál, ruhája úgy ráfeszül, mintha semmi sem lenne rajta, felhúzódik a térdéről is, mikor fölemeli a karját, hogy szalmaszaladt házgáljon a feje fölül. A szive türelmetlenül feldobogott, szinte meggyengült a fűtje a torka rekedésétől, de azért csak erőlködött. Mikor megpillant előtte az

asszony piros ruhája, zavartan köszönt és bele-vágta a horgot a kazalba.

— Jó reggelt — mosolygott rá az asszony — maga annyit fűtöl, hogy végül is azt kell hinnem, nemcsak magának fűtöl.

— Hát kinek? — kérdezte máris nekirövidve, de egyenesen, az ember.

— Nem tudom — mosolygott tovább talányosan az asszony — de napok óta a maga fűtje ébreszt fel.

Mihály meghökken:

— Hiszen akkor fölzavarom álmából?!
— Engem nem zavar.

Szinte nesztelenül bukkant fel a kazal mellől Julis, karján tartotta gyermekét s meztőláb ment a kert felé, amely hosszan kinyúlt a kazal mögött, bele a rébe. Nem volt bekerítve, mert krumplít vetettek bele az idén, tavaly répa volt benne, amit nem kell félteni a baromjiaktól. Julis rájuk nézett, arcán nem látszott szemrehányás, vagy gyűlölet, csupán szomorúság, de azt is enyhítette a karján ülő gyermek ölése.

— Megkapálom a krumplít — mondta, míg a fűben maga után húzta a kapát.

Éva szólanul nézett utána, ahogy ferde válltal cipelte a gyermekét. Az ember sem szólt.

— Úgy látszik, Julis valamiért haragszik rám — mondta egy idő múlva az asszony.

— Mér haragudna? — horkant fel az ember vártalanul.

— Talán azért, hogy néha beszélgetek magával — jászott Éva egy szalmaszállal s az égre nézett.

— Azér... — állt meg munka közben Mihály. A földre meredt s felduzzadt mellében a méreg — hát akkor csak haragudjon. — Húzza, lépte a szalmát, beledarta mérgét és zavarát, majd, hogy a pesti asszony nem szólt, loppa ránézett. Szép — gondolta — milyen szép és ide áll élem, hogy ne tnyagok másféle nézni... és mindig tisztá a lába, nem olyan, mint Julisé... a szaga meg iszonyatosan jó... hej... — szakadt ki belőle a sóhaj és megtörölte a homlokát. Nem megy úgy ez a házás se, mint kellene...

Éva, aki ismerte erejét és a férfiak gyengeségét, jól látta Mihály kínos erőlködését, pedig talányosan az eget nézte és jászott a szalmaszállal. Egyszer csak megállt a keze a levegőben. Kissé előrehajolt, visszajajított létezelgett figyelt. Valamit hallott, amiből feldobogott a szive.

— Repülőgé... — sügta a férfi felé.

Mihály abba hagyta a szalmahúzást, felnevezett az égre és bötintett. Már tisztán hallatszott a repülőgépp egyenes tómpa, liktelő búgása, bár még semmi sem látszott a felhőten kék égen.

— Repülők... — mondta újra az asszony — ott jönnek... nézze csak...

— Azok... osztán angolok, mer sokan vannak. Éppen erre gyűnnek... már régen nem láttuk őket.

Mind a ketten felneveztek, feszülten, beárnyékok szemmel kémlelték az égen közlekedő, ezüstösen csillogó gépmadarakat, melyeknek nehéz, morajló zárgása bizonyította, hogy súlyos, féltelmes terhel cipelnek magukkal. Hetes csoportokban jöttek egymás mellett s Évának könnyelabáiban a szeme a fényes szikrázástól, nem tudta megszámlálni őket.

— Na, szégyén Pest — mondta tompán az ember — mer ezek odamennek... de mit zavarognak hirtelen...

Ebben a pillanatban tompa dörrenések, ropogások zaja hallatszott felülről, lűzfények villantak az ezüst testek között, füstösök usztak a levegőben és az első csoport szétvált, mintha megjedtek volna valamitől.

— Légyesata — kiáltott fel mély hangon Mihály, míg Éva reszkető lábbal dől a kazalnál és szivére szorította kezét. Az ember fűsért formált a tenyeréből és a krumpliföld felé üvöltött: — Julis! Gyere a gyerekekkel — Azzal jutott feléjük, mint a tébolyodott, félton összéért a megremült asszonnyal, kikapta kezéből a gyereket, letette a földre, védőn fölé hajolt és az asszonyt is maga mellé rántotta. Szinte gomolygóként jeküdték a földön, míg fejük fölött a pokol orgonázott.

Éva kimeredt szemmel állt a kazalnál, nézte a földön fekvő kis csoportot, nem jutott eszébe semmi, mozdulni sem mert, csak reszkeltet.

— Lefeküdni — hallotta távolról az ember hangját.

Gépiésen ereszkedett reszkető térdre és lefeküdt a földre, míg torkából felbugyogott a sírás:

— Mit féltsem magam? — sírta kinyújtott, üres karral a kazal mellett, mint egy gyermek — Károly... Istenem... Károly...

És az éjjeli vonattal hazautazott az urához.

Kövár Margit

A kakas begörbítette rozsdabőrös nyakát az udvar közepén és éles, hosszas rikollással kukorékolta a koradélelőtti napsütésbe. A pajta szűp-tetején még ezüstösen gyöngyözött a harmat, az istállóból nyugtalan lönyerítések, tehenbögések hallatszottak, a trágyadomb gözölgött a reggelen s a szélfutó tyúkok, csirkék egy pillanatra megálltak a gögös, erőszakos kukorékolásra.

Éva megrebbenve nyitotta ki szemét s riadtan nézett körül a kis, fehérre meszelt szobában, amely két hét óta az otthona volt. Ezekről a váratlan ébredésekről meglődött a szive, pillanatok alatt kiverte a víz a homlokát és a testét, de mire körül-nézett a fehérjált szobában, máris jólesőn, megkönyebbülve nyugtázott végig az ágyban és talpát nekifeszítette a rövid ágy végének, hogy megreccsent a taita a kezédeleges, festelt, falusi alkotmány.

De jó aludtam — jutott át agyán a ki nem mondott gondolat — és ha ez a bolondos, lelkiismeretes kakas nem kukorékol, még most is aludnám.

A ritkásra állított szalutalaponok át újabb zaj tödült be a szobába. Valaki, férfi, könnyedén, lágyan fűtölve valami vidám melódiát. Hirtelen magasan, élesen kicifrázta, mintha nem magának szánta volna a dall. Éva felkénygült, az ohlak felé nézett, szája mosolyra húzódott, úgy hallgatta a fűtjöt.

Majd felkelt, kilesett a zsalu között a frissen felsöpört udvarra, de nem látott senkit, csak fűtkös, lármázó baromjiakat. Megmosdott a régi, esorba mosdótálban, magára kapta piros-fehérpetyes nyaralóruháját, amellyel tavaly, a borszéki hétköznapiakon sok sikert aratott. Az ablakpárkányra állította a kis, kerek, átványos tükröt, amelyet itt talált a maga nagy tükre helyett és ádudolva fészülte fel a nyakából szöke haját. Igen... már ismét a régi volt, nyoma sem látszott rajta az átél pesti bombázások izalmának.

A szeme deránsa hungoroktól, eltűnt belőle a riadt félelem. Gyomra körül megszűnt az émeljítő szorongás, idegei fölött visszanyerte uralmát, már nem rángatózott a vállá és nem ijeszti meg az a hátráltalan gyengeségérzés, amely idejévettele első napjaiban is elfojta. Csak így, reggelente, ha valami váratlan zaj hajt az álmba, akkor rándul össze, mint otthon a sziréna hangjától s az ügy- és bombabecsapódások dörögétől. Már álmai is fel-szabadtak a nyomasztó emlékek alól, elmaradtak a bügő, mélyen szántó repülőgépek zúgását, napok óta nem kínlódik velük képezelbeli menekülés közben, míg lábai dermedten a földhöz rögzítik és körülötte viharzik az elszabadult pokol. Már nem ébred fel a saját nyöszörgő hangjára s nem markolászta göresösen a takaróját. Pedig csak két hete, hogy otthagya Pestet és máris elfelejtette azokat az izalmakat. Este, amikor esend borul a falura, kiálszanak az utolsó kis petróleumlámpák, csak a hold fénylik be a zsáluk résein és a csillagok öröködnék, mint távoli lámpás-strázsák a mélykék égen, akkor hazagondol. Meghatottan gondolt az urára, aki elküldte ide, a nyugatomba és most szégyény, magányosan él Pesten a letarolt lakásban, mert hívatata ottartja.

Az ura kereste ki ezt a falusi házat is egy vasárnap s úgy találta ide, hogy a bejárónőjük ura idevalósi. Károly, az ura leutazott és ki-bérelte ezt a kis, tiszta szobát, hogy nyugalmá legyen. Csak hároméves házások voltak, éppen annyi, mint a házigazdát, a sóvány, barnaarcki fiatalasszony és a megbarnább, lagbaszakadt, izmos fiatalember, aki reggelente olyan érzéssel fűtöl be az ablakon.

Éva gondosan feltűzte fejletetjére a haját, kissé oldalt fordulva nézett a tükörbe s gyakorolt mozdulattal simította végig. Igazán ügyesen meg-fűsülködik, nem hiányzik a fodrász, ha hazamegy, már onélkül is megtenne, hogy árákat tolléna az idegesítő bura alatt. Az ember csak így, magára utalva tudja kifejlesztelni ügyességét, otthon meg se kísérelte, hogy rendbeszedje a haját. De most igazán jólsikerült.

Teletalpá, pirosszandált házott megbarnult,

Simon
Margit:

DIÁK HŐSÖK

A nap mézszínű pászmkát vet a makadámútra, azaz csak a volt makadámútra, mert a legutóbbi terrortámadás kövér és mély sebeket vágott az út sima testébe. De nem gyógyíthatatlan sebeket! Mert a frissen csurgó, mézszínű fénypászmkát alatt nótáskezdő és karcsutestű diákluk állnak, a nagy aiföldi város áldozatoslelkű diákjai, akik talán most indultak el először a becéző édesanya mellől a munkába, az önálló életbe...

Még Andris bácsi, a rozsmárbauszú, fásult, öreg kocsis is elérzékenyül, mikor nézi őket. Istenem, hiszen olyan meghatóan kedvesek és fiatalok, itt, a bombáktól átszagott kővesúton, az aranyosan csurgó napfényben, kicsi, fekete nadrágjukban, meztelen felsőtesttel és nagy-nagy igyekezetükkel. Huszonnyolcan vannak itt, a legfiatalabb közöttük tizenhárom éves — és önként jelentkezett. Már hajnalban kiállnak az útra, mikor a nap még csak violaszínű fénycsíkkal jelzi érkezését s mikor a városban még alusznak a szülők és a többi testvérek, a kisebbek, a fiatalabbak. Ők, huszonnyolcan, az útközvezésnél kaptak beosztást és a rendszeren fizetett napszámókat is megszegényítő erővel dolgoznak. Elnézem barnárapirult, izmos kis karjukat, a régi »békevilágban« longamétát emeltek vele a levegőbe vagy csigát pergettek az ikrásan omló homokban — most követ törnek, targoncát tolnak és mértani pontossággal rakják szépen, sorjában a kicsi kockaköveket.

Érzem hogy forró lesz a szemem, szeretnék odamenni külön-külön mindegyikhez és megszorítani hólyagos, érdes tenyerüket, de nem lehet — most még nincs szabadidő —, a diákluknak éppen úgy kell dolgozni, mint a munkásoknak, akkor is kell, ha nem jár nyomukban a felügyelő. Mert nem a szükség hajtja őket, hanem ennél is több, nemesebb dolog, a hazaszeretet! Nem kapnak ők nagy fizetést, talán még dícséretet sem, a felügyelő éppen olyan szigorú hozzájuk, mint a felfogadott napszámóskozhoz, pihenőjük csak akkor van, mikor esznek és munkaközben még cigarettáznak se igen szabad! És mégis, hogy dolgoznak! Nótájuk messzire elhallatszik, mélabus magyarnótákat és pattogó csárdásokat énekelnek, az útszelen bámeszkodó kis pástör-fü kerékrenyitja a szemét, miközben hallgatja őket. Az útmunkásokat sose hallotta ilyen vidáman, ilyen telitűdővel énekelni...

Csak akkor csendesülnek el, mikor a közeli kis faluból idesodorja a déli szellő a puha harangszót.

Katonás sorrendben mennek az útkaparóház felé, itt van a csomagjuk, az otthonról hozott kis, fehér tarisznya, nyakig rakva tojásos tésztával, krumpiival, hagymával, sóval, meg paprikával. Mert ők is azt főzik, amit a munkások, az alföldön olyannyira megszokott és kedvelt tésztalevest vagy a harmincstor megfordult »böhnt«. Úgy, bográcsban, szabad tűznél, az árokparton gyújtott rőzselángnál, amit nagy lparokodással szed össze a legkisebb diák, a búzavirág szemű, tizenkétfős Andrássy Sanyika, aki önként jelentkezett s »ferfiasságát« eldobva, percekig keservesen sírt, míg »be nem sorozták«. A többiek, a nagyobbak, a tizenöt és tizenhatévesek kímélik, de persze ó rájön erre a »maffiára« s csak azért is a legnagyobb köveket talcskázza a készülő útszakaszhoz.

Az otthonban és az internátusban megszokott tízóraival az első naptól kezdve elmaradt, a fiúk egybenütőleg mondták le róla, azok az »egyetlenek« is, akik otthon a legízesebb falatokat kapták a kedves mamától. Lemondtak, a közelben állomásozó vöröskeresztes honvédek javára s az uzsonnapénzt, mindennap, pontosan tízóraikor egy elnyúlt, ócska kalapba rakják össze, biztosan nagyokat nyelve az otthoni vagy az internátusi ban elfogyasztott, jó uzsonnákra és tízóraikra gondolva.

Nóde nem baj, az ebéd úgyis mindent kipótolt! A rőzseláng fölött himblődöz, vapsorszínű bográcsban már pirul a tészta, egyszerre hárman is kavarják, az Istenért, csak oda ne égjen! És milyen illata van! A finom otthoni tésztát — anyuka gondos kezének munkája — olyan színű a szegedi paprika alatt, mint a frissen nyílt pünkösdi rőzsa. Az ize is finom ám, egyik-másik »nagygyomrú« diákokca nem szegyei magát és háromszor is szed belőle rőzsás cseréptányéjába.

De akad a lebbences meg öhön mellett otthoni csemege is! A város közel esik (hála Istennek), az aggódószívú mamák kerékpárra pattannak és kiszaladnak kedvenc fiacskájukhoz, persze nem utes márekkal! Sanyika mamája a fiacskája kedvenc türoszusáján kívül, nagykosár frissen szedett cseresznyét is hoz, természetesen mindenkinek jut belőle. Igaz, hogy Sanyikának nem marad egy szem se, de talán éppen ezért esik neki ilyen jól.

És egy-egy pirosra pirult arcú kislány kerékpárja is megáll az útkaparóház hűvösében, »Sanyi! Laci! Bandi!« kiáltják bátoratlanul a szegénylős kis hangoskák s már ugranak is a fiúk úgyolyan frissen, mintha nem is dolgoztak volna egész délelőtt, hanem éppen most bújtak volna ki a sátorból.

A kislányok se jönnek üres kosárkával, otthon süttött rétesek, meg egyéb hazai csemege kerül elő a selyempapírral befedett apró szatyrokból — »én készítettem« rebegi a szegénylős hangosca s a kék, meg barna fűszemek felesillannak, lámcscak, Icuka vagy trénke már főzni is tud!

ELIDA

PUDER,
IDEAL NAPPALI CREME

Egyőrai ebédszünet után kezdődik előlről a munka és mi indulunk tovább a lassan ballagó, öreg lovascsánkával.

Egy gyárba érünk, régi, híres téglagyárba, ahonnet elvitték katonának a munkások háromnegyed részét. De a munka azért folyik tovább.

Napi tízórát dolgoztak itt a diákok s a felügyelő azt mondja, hogy talán még lelkiismeretesebben dolgoznak, mint a régi munkások.

Kedves és megható kép ez is: gyerekesarcú fiúk, rövid tornanadrágban dagasztják a ragadós agyagot, egyik-másik már tényleg olyan fekete, mint egy vályogvetőcigány, még a bodor füstkarikákat eresztő kurtaszárú kis pipa se hiányzik a szájából. A különbség csak az, hogy ők »vályogvetés« közben Kátról, meg Nietzsche-ről beszélgetnek és arról, hogy miképpen abszolvtáltak... És arról, hogy hol és milyen körülmények között töltötték a tavalyi nyarat.

Mert ezeknek a dolgozó kis diákoknak legnagyobb része tavaly ilyenkor még a Balaton mellett töltötte a nyarat; egyik-másik meg francia nevelőnő vagy német kisasszony felügyelete mellett. És most férfiak! Így, ahogy leírom, különálló egyéniségek, akik férfiu büszkeséggel és örömmel végzik a reájuk osztott munkát, mert átérzik és tisztában vannak azzal, hogyha a fronton nem is, de idehaza részt kell venniük Magyarország újjáépítésében...

VÁNDORLEGÉNY

Vidám ösznek fia voltam,
Akit sűrűn emlegettek
Halk ésében künn az erdőn
Aranyszínű falevelek.
Lyukas sapkám fűtta szélvész,
A nadrágom megtépetten
Foszladozott szelek szárnyán...
Tél előttem, nyár megetttem.

Vidám télnek fia lettem,
Károgtak a fán a varjak,
Néha fagyos hó-pokróccal
Durva szelek betakartak.
S hogyha fáztam, napsütéses
Tájra vitt a képzeletem,
És nevettem és kacagtam;
Tavaszbá mék, tél megetttem.

Vidám tavasz fia vagyok,
Heverészek bokrok alján,
Rígófűtűyös palotámat
Semmi pénzért el nem adnám,
Előttem a hegyek orma
Hívogató, messzi kékség,
S ha von kedvem, tudom Isten,
Csillagokba is elernék.

BIRÓ ANDRÁS

Látogatás

ÉJ

"KIRÁLYNŐJÉNÉL"

A Romanelli-utca omlatagfalú, szürke kökerítése nem árulja el, hogy mögötte annyiféle virágcsoda és a trópusok aléltillatú eserdőrészlete rejtőzik. Üres a Fűvész kert ezen az alkonyatba hajló őszi délutánon, amikor belépünk a fák, virágok, cserjék és üvegházak birodalmába. Látogatába érkezünk, megnézni egy ritka és nagy eseményt, melyet pirosbetűvel jelez a botanikusnaptár. Az „Éj Királynőjé”-hez sietünk, az idegenek elöl elzárt trópusi levegőjű üvegházba, ahol egy magas polcon egyedül és mintegy felmagasztosulva, ott áll teljes pompájában az Éj Királynője. Kevéssel jöttünk előtt kezdte meg hamvasan csillogó, krémszínű szirmainak kibontását, lassan és remegve, mintha sejtene a szirmal között bujkáló végzetet. Csodálatosan szép ez a virág, olyan, mint egy habkőnyű szárnyú, piros-szívívű angyalka, repülésre és csodálatbaejtésre készen, de csak egy éjszakán át ilyen pompázó, friss, üde és ámbralehelhető, a hajnal közeledtével aléltan csukódnak össze szirmai, könnyezve, amiért ilyen gyorsan meg kell válni az élettől. És mire az üvegtetőn keresztül kíváncsi és tüzes tekintetével beleskellődik a nap: az Éj Királynője már rozsdásan és fázósan összehúzott kehellyel szomorkodik, hogy másnapra teljesen elszáradjon. Egyetlen nappal lehet meghosszabbítani az életét, ha tövéről lemetszve jégre tessük.

Az orchideák csarnokában hidegfényű szépségükkel pompáznak a ritkafajtájú orchideák. És közöttük, mint maga is virág, kegyetlenül és önzően él a Neponthes mixta, a Ceylon szigetéről származó orchidea-fajta, amely a mohatáplálék mellett nagyszámú rovarot fogyaszt el napokonként. Főként, majdnem kihívóan virít a fátyolszirmú, álomszerűen szép lila orchidea mellett, amely a legnagyobb ritkaságok közé tartozik. Szívfaájtóan szép virágáért óriási összeget kérnek a virágkereskedésben, ötven-hatvan pengőbe

kerül egyetlen szál, de még így is ritkán kapható. Kertészetekben nem is nagyon nevelik, itt is csak két cserép van mindössze a Cattleya Eleonorából és körülbelül nyolcszáz pengő a becsértékük. De természetesen semennyi pénzért nem eladók. Ez a két tő van belőle az egész országban. Rokonuk, a rovarevő mixta, úgy áll közöttük, mint egy sokszínű ruhába öltözött merész arcú kalauz és 25–30 centiméteres, kancószerű kelyhében mézillatú és ízű emésztőnedveket halmoz fel, hogy ezzel csalogassa magához a gyanútlanul röpöködő rovarokat. Félíg megtöltött, mézízű és illatos kelyhe egy ragadozó mohóságával csapódik össze, ha belerepül a gyánútlan rovar. A másik rovarevő növény, a Sarracenia liliomszerű, átlátszó kelyhe így alkonyatkor már tele van léggel, nem öltötte hiába a napot, lesz mit emésztene éjszakára!... Mellette a Drosere sértődötten csukja össze cápafogó apró szirmait, ma egy csomó gyerek volt itt látogatón s a gyerekek alaposan rászédtek a zöldesfehér aprófejű Drosereket. Kis fűszálakat nyomtak szájukhoz, azaz kelyhükhöz s persze a tuskés, kerek szirmok azt remélve, hogy evésről lesz szó, — szorgalmasan nyitogatták szájacskájukat, azaz szirmaikat. Most már nem lehet őket rászédni, sértődötten, összezárult kehellyel készülődnek az alváshoz.

A kaktuszházak verejtékesen forró harmincfokos levegőjében ezerféle formájú, színű és származású kaktuszról magyaráz kísérőnk. Lehetetlen mindent megjegyezni, csak a legérdekesebbekről szólunk. A kaktuszok több mint száz fajtáját Grusson, egy gazdag hollandi kereskedő fedezte fel, aki hűtlenné válva a meglefényű tulipánokhoz, átpártolt a szűrős és mérgestűskéjú kaktuszfajtához. Bejárta miattuk egész Mexikót és Braziliát, sőt két embert is szerződttetett, akik éveken keresztül egyebet se csináltak, csak újfajtájú kaktuszt kerestek. Az egyik leghíresebb Grusson-kaktusz csak minden nyolc évben virágozik, legközelebb 1960-ban várják virágzását. Egy mexikói kaktusz óriási töviseivel még az üvegház falát is kiverte egyszer s olyan sebet ejt, hogy operálókéssel kell tövisét kivenni a hűsből. A Pezotiából nemcsak bódítószert csinálnak, hanem szivgyógyító gyógyszert is. Legérdekesebb kaktuszfajták a tövisesdisznóhoz hasonlító seprükaktuszok és a kavicsnagyságú és színű, gömbölyű kavicskaktuszok. Lehetetlen mindegyiket végignézni, hisz van itt ezer meg ezer tő.

A trópusi forróságú üvegházakból, a virágok ezerszínű és illatú pompájából átmegyünk a templomi hangulatú óriási hidegházba. Sűrű cserjék, páfrányok, fákra kúszó örökzöldek ugyanolyan buja vegetációban és hőmérsékletben élnek itt, mint ott künn, az afrikai és braziliai őserdőkben. Csak a rikácsoló papagályok és a szírványszínben tündéklő díonagyságú kolibrík helyett rigók cserregnek és apró, sárga cinkék keresik fészkeiket a hűvös lombú fák között. Mert hiába akarták ki-

tiltani őket innen, besurrantak a nyitott réseken s leszedett fészkeik helyett újat építettek. Sőt télen még az üvegtáblákat is kiverik, ha véletlenül kizárják őket ideális paradicsomukból, ahol nincs soha őszi lombhullás és zuzmarás faág. Kúszó, növények, kigyóbórszínű vastag indák, éleslevelű bambuszokrok, sötétzöld kávé-cserjék és zizegő cukornádsövények között törtünk keresztül, hogy megnézzük a nemsokára beérő banánfa gyümölcsét. A zöld fürtök felett még ott fonnyad a virágszirom s magva már érni készül... Kegyetlen gyümölcs ez, beérése után el-sorvasztja a szülőágot, mely mellett már nő a másik, hogy a következő termésnél ő kerüljön sorra. Lent a fák alatt, majdnem fekete levelével, erős szagával és Kelet-Indiában megszokott erőszakosságával terjeszkedik a bors... Búcsúzásnál meg megnézzük az üvegházból kiültetett Viktoria Regiát, most már elég látszik a víz felszínén, de augusztusra már egy hatéves gyermeket is könnyen elbír a középső levelén.

A nap elkarcsúsodott alakja rózsaszínű léptekkel közeledik a horizont felé, mikor kilépünk a zajos és poros utcára, ahol gyerekek cibálják egymás fülét. A trópusok illúziókteltő, lenyűgöző világából visszakérültünk a hétköznapba... Feledhetetlen volt ez a délután.

Körös Iván

DAL A HÜTLEN SZERELEMHEZ

Ó, Te égi Kedves,
Bársony ruhádat, —
Mikor fürödni jársz
A lelkem vízébe,
Hagyd itt nekem mindég
Meleg takaróit,
Csókom záporával
Megtízelték érte.

Úgy fürödhetsz akkor,
Ahogy Neked tetszik,
Szép, arany sugárból
Fonok neked sajkát,
Holdsugár csókjából
Éziszt evezőket
S vitorlát felhőköl,
Mik a hajód hajtják.

Ó, Te szép Szereleml
Bársony ruhádat
Nem hagytad itt nekem
Soha őrizésre;
Mefagyott a lelkem,
Amikor fürödtél,
S befagyál Te hűtlen
Lelkem holt vízébe...

BIRÓ ANDRÁS

Harisnya nélkül járhat ezentúl,

mert előnytelen szőrnővést, — mely a férfiakra kiábrándítólag hat — a »NIPPON« japán szőrtelenítő percek alatt, fájdalommentesen eltünteti. Ida K. úrnő írja nekünk: »Mai napig nem mertem strandra járni, sem harisnya nélkül az utcán mutatkozni, annyira feszélyezett a szőrnővés karomra és lábamon. Minden reményem elveszett, mikor barátom felhívta figyelmeimet az Önök szőrtelenítőjére. Ezen percatlan hatású szer néhány perc alatt eltüntette a csúf szőrnővéseimet és utána testem síma és bársonyos Odvő vált.« Hatásáért felelősséget vállalunk. Eredménytelenség esetén a pénzt visszatérítjük. Szétküldés díjazkúra (három tégely) ára 7.50 P. Teljes kúra (három tégely) ára 9.60 P. Megrendelhető: »VALÉRIA« vegyipar, Budapest, VI., Szondy-utca 22/L. N. 261.

A sárga japán faj eltanulta a fehér ember minden tudományát, de azért a szíve, a lelke ázsiai maradt. A sok évezredes ázsiai kultúrát se vetette le a nagy tömeg, a nép ma is híven őrzi az ősi mult emlékeit. A japán városok, bár vannak európai mintára épültek is, ma is tarkák, színesek, ázsiaiak. Eleven élet nyüzsg bennük, mint a legtöbb ázsiai városban, amelyekben sem a kereskedelem, sem egyéb foglalkozások nincsenek megszorításokat tartalmazó engedélyekhez kötve. A japán városok piacán a főútvonalain állandó zsbivásár van. Az élelmiszerárusok, cukrászok, gyékényszövők, virágárusok, szobrászok, jóvendőmők mind ott ütik föl sátrukat a szabad ég alatt. A tarka-barka népség között látható egy különös alak is, fehérrel mintázott, fekete kimonóban. Méltóságteljesen ül vastag gyékényén, körülötte pergamentre rajzolt titokzatos képek függnek, amelyek az emberi testet ábrázolják. Ez a va rászó a csodadoktor, aki égetéssel gyógyítja a betegségeket.

A csodadoktor tudománya egyszerű. Mindenféle betegséget égetéssel gyógyít és

MOXA

A JAPÁN ÉGETŐKÚRA

csak az égetés helyét változtatja a betegségek szerint. Kezelési módját moxának nevezik a japánok, ami ebből a két japán szóból van összevonva: moje - kuza. A moje szó azt jelenti: égetés, a kuza szó pedig annak az ürömhöz hasonló növénynek a neve, amelyből az égetéshez használt anyagot veszi. A kuza növényből vett taplószert anyagot ujnyi vastag papírcsöbe tömi. A kúra úgy megy végbe, hogy a csodadoktor meggyújtja a papírcsövet s

ezt izzó állapotban egy pillanatig a test megfelelő helyére illeszti s ezzel ott könnyebb természetű égési sebet ejt.

A csodadoktor képtelen állítása szerint a moxa olyan gyógymód, amellyel minden betegséget kivétel nélkül meg lehet gyógyítani. Különösen azonban a fejfájás, fogfájás, köszvény, szédülés, ájulás, orrvérzés, vérszegénység, hasmenés, étvágytalanság azok a betegségek, amelyekre a moxa szerintük föltétlenül segít.

*

A legújabb időkben, úgyszólván napjainkban történt, hogy egy híres berlini sebészorvos, Bier, alapos tanulmányok és kísérletezések után maga is arra a meggyőződésre jutott, hogy ott, ahol az orvosok és operálókés nem használják, még mindig használhat az — égetés. Bier az orvostudomány történetét buvárolva azt találta, hogy az égetett sebbel való gyógyítást nemcsak a japán és kínai csodadoktorok alkalmazzák, hanem a régi görögök, arab és középkori orvosok is igen gyakran gyógyítottak tüzes vassal égetett sebekkel. Bier nemcsak elméletileg igazolta az égetéssel való gyógyítás lehetőségét, hanem maga is alkalmazta, természetesen az orvostudomány mai fejlettségének megfelelő módosítással. Elektromos acéltűt használt, amelyet elektromos áram hoz izzásba, hogy könnyű égési sebet ejthessen azzal. A sebet nem a bőr felületére égeti, mint a japán csodadoktorok, akiknek az eljárása legtöbbször csúnya hegeket okoz a beteg testén, hanem a bőr alatt égeti meg a test szövetét. Ez úgy történik, hogy a bőrt egyszerű operációval fölemelik és a beégetés után visszazsúrik rendes helyére.

Bier tanárnak tényleg sikerült ilyen módon sok gyógyíthatatlannak tartott beteget segíteni. Különösen a hosszantartó és megisméltető gyulladások, nem gyógyuló, lázas sebek, izom-, ízület és csontbetegségek, különösen a különben csaknem mindig halálos lefolyású szívburokgyulladások gyógyultak szépen vagy legalább javultak a tüzes acél hatására. Más esetekben pedig, mikor a beadott orvosságok semmi hatással nem voltak a betegre, az égetett sebek után az orvosságok gyógyító hatása azonnal jelentkezett.

A sebégetéssel való gyógyítás ma még nincs teljesen kidolgozva a modern orvostudományban. Bier kísérletei nagy feltűnést keltek az orvosok között, de ma még a kutató, tudós orvosok sincsenek teljesen tisztában azzal, hogy az égetett sebek gyógyító hatása miben áll. Annyi bizonyos, hogy a sebégetés által a test megégetett szöveteiben vegyi változások mennek végbe, a szövetnedvekben lévő fehérjeanyagokban bomlási termékek támadnak s ezek a vérkeringésbe jutnak. Az pedig ismert dolog az orvosok előtt, hogy idegen anyagok, amelyek nem az emésztőcsatornán keresztül jutnak be a szervezetbe, igen nagy hatással vannak az egész szervezetre. Sok betegséggel szemben növelik a védekező erejét és ellenállóbbá teszik mindennemű sérüléssel, ártalommal szemben. De arra, hogy a szervezet ellenálló erejének ez a megnövekedése hogyan megy végbe, a tudomány csak elméletekkel tud válaszolni. Vannak, akik azt állítják, hogy ezek az izgató anyagok a gyomoridegekre és vér-édényekre mozgató idegekre vannak jótékony hatással. Legvalószínűbb a legújabb kutatások szerint mégis az, hogy az izgató anyagok az egész szervezetre jótékonyan hatnak, a test valamennyi sejtjét izgalomba hozzák s így növelik a szervezet ellenálló erejét.

TAMÁS TIHAMÉR

Friss, illatos, üde
leheletet biztosít az
ODOL szájpóolás.

ÁBRÁNDKÉP

REGÉNY • Irta: Baróti Géza

(8. folytatás.)

— Félelmetes! — nyögte.
— Semmi, — nevetett Hardt mély hangon — semmi az egész. Ez is hozzátartozik. Az apád olyasmit is tud, amit mi nem tudunk. A szeméi messzire látnak, sokszor az emberbe is belenéz és megmondja, mi van benne. En már nem csodálkozom azóta...

— Mióta — kérdezte mohón Wlasza.
— Azóta, hogy Pereszpa leégett és az anyátok meghalt, Addig itt is minden úgy történt, mint másutt. Az apád lovagolt a birtokon és néha elment Varsóba, mert benne volt a politikában. Nem történt semmi különös. Akkor is sokat tudott. Hazajött két hét után, megállt az udvaron és hívatta a gazdát. A gazda megállt előtte, lekapta a süvegét és nem szólt. Sokáig nézte az apát a gazdát, amíg meg nem rogytak a gazda lábai a pillantás alatt és nyugni nem kezdett. Akkor rámondult, hogy a borjút hozzák vissza a béresgulyából s ez ne történjen többé! Bizony, tudta, hogy a gazda ellopott egy bikaborjút és kiesapta a béresgulyához. Ilyen volt.

Lottka csendesen sirni kezdett.
— Nono, — csitította Wlasza — a szigetre készültünk!

— Lehet, — bólintott Hardt — veletek menjek!

— Csak gyere, legalább elmondasz mindent!

— Mindent? Sok lenne, meg nem is tudok mindent.

— Hát amennyit tudsz!
Ketten megemelték a csónakot és rácsúsztatták a vízre, amely megemelte a kátrányos ladikot és ringatni kezdte. Helén beugrott és leült a csónak orrába. Lottka melléje szökött, a következő padra Adám ült és Wlasza melléje. Hardt elnyomta a csónakot a sekély vízből, ahol a gerince halkan sírota a fönnyet. Néhány lépést lábalt a vízben, aztán maga is beugrott. Nyomban érezni lehetett, hogy a víz mélyül alattuk. Hardt kiállt a csónak végére és hosszú evezőjét bemártotta a vízbe.

Wlasza halkan Lottkához beszélt.
— Ne félj, sokat beszélnek az emberek, de azért nem kell félni.

Lottka tág szemekkel kuporgott a csónak orrában és reszketett. Adám sajnálta Lottkát, valahogy azt érezte, hogy amikor ez a fiatal lány megjelent az erkélyen, perkál-szoknyában, mezítláb, megváltozott valami és a rendbe beleszórt egy számítási hiba, Lottka csak didergett és bámulta a vörös foltot, amely a sziget fölött ült az égen, dagadt és apadt, beszórva a tájat részínű világossággal. A hold már túlhaladt a delelőponton s fényét felváltotta ez az égi világosság.

Wlasza a fény felé mutatott.
— Mi az, Hardt? — kérdezte. — Tűz van valahol?

— Sokfelé van tűz. De arról nem tudok. Augusztus van, ilyenkor támadnak fények az égen, aztán eltűnnek.

— Ez nem az égen támadt!
Hardt nem felelt. Mindnyájan nézték a rejtelmes tűz hullámain és szimatoltak a levegőben, de szaga nem volt, pernye nem szállongott és meleget sem éreztek. Csak az érett nyár hőmpolygott az éjszakai táj fölött s a gerjedése mélyén volt valami nyugtalanság.

Hardt egyenesen beúszott a csónakkal a nád keskeny öblébe és parthoz sínította a csónakot.

— Kiszállhatok — mondta esendően.
Felmentek a part lejtőjén és megálltak a fák alatt. Innen erősebben látszott a piros fény. Leheveredtek és Hardt eléjük ült egy tükre.

— Mit akartatok a szigeten?
Wlasza félkarjával Lottkát fogta.
— Ne is tudom. Eddig nem volt semmi baj. Ma megjött Adám, délelőtt lovagoltunk és úszunk a patak öblében. Először a víz

alatt éreztem, amikor kinéztem. Olyan volt, mintha új áramlás kezdődött volna, amit nem ismerek. A hátamra fordított a víz alatt és kiláttam a vízből. Barna homályban úsztam és láttam egy rigót, amint fölöttem állt az ágon. Érted? Éreztem, hogy ezt nem én akartam s azt is, hogy azután sok minden úgy lesz, ahogyan más akarja. Nem tudom kicsoda és nem tudom, hogy mit, de úgy lesz.

— Ertem — mondta Hardt keményen.
— Mi az?
— Előbb mondd el végig!
— Jó. Délben bementem Adámmal Helénhez. Aludt és úgy éreztem, hogy nem a húgom fekszik ott, hanem egy idegen nő. Elrohantam és megkerestem Lottkát. Az

nem mesemondásra, nem altatódalra van a gyermeknek szüksége. A kis gyermek agyának mesével való terhelése helyett célszerűbb a gyermeknek altató italul egy csésze Ovomaltine-t adni.

Az Ovomaltine-val töményen kap a szervezet tápértéket, amely alvás alatt is megnyugtatja, táplálja az agyat, ideg- és izomrendszert.

Az Ovomaltine elősegíti az elveszett erők pótlását, nyugalomba ágyazza az idegeket.

Az Ovomaltine bőségesen tartalmazza a friss tej, tojás, kakaó és maláta nemes tápanyagain.

Gyermekek, felnőttek lefekvés előtt egyaránt jót tesz 1—2 csésze Ovomaltine.

OVOMALTINE HATA'S
CSAK OVOMALTINE-TŐL VÁRHATÓ!

erdőbe mentünk. Aztán jött a vihar, Helén bemenekült a pajtába Adámmal és megláttak. Megint éreztem, hogy valahol valaki parancsol és engedelmeskednem kell. Este bementem az apámhoz és megmondtam, hogy elveszem.

— Tovább — sürgette Hardt.
— Este aztán ünnepeltünk. Ittam és ma harmadszor éreztem, hogy valaki hív. Most hívott és délelőtt, meg délután parancsolt. Hívott, hogy jöjjenek a szigetre. Jönnöm kellett. Ki volt az?

Hardt felállt és mozdulatlanul nézett a piros fény felé, amely elérte az arcát és csikokat lopott a fekete barázdák közé. A szemét kinyitotta és a bozontos szemöldök alatt félelem ült.

— Az apád — mondta — évekkkel ezelőtt elhatározta, hogy mit tesz. Akkor még élt az anyád és apád úgy szerette, mint te Lottkát. Vagy sokkal jobban. Én tudom, mert akkor én voltam a legbizalmasabb embere. Azért is küldött ide, hogy itt vigyázzak. Apád halálosan rettegett attól, hogy a keze között elfogy az idő. Már akkor meg akarta állítani, de egyszer megtudta, hogy az anyád Pereszpán járt. Akkor még olyasfajta város volt ott, mint Stojanov. Vagy Sokal. Anyád egy férfinél járt, akit Milezkynek hívtak s aki később Varsóba szökött. Nem vezette rossz szándék, csak el akarta küldeni Milezkyt. Különös ember volt. Nagy és fekete. Az aszsonyok megbolondultak tőle, az meg nap-hosszat ült a kocsiban és harmonizált. Az anyádra is szemet vetett, de az elkerülte. Apádnak gondolni voltak, rohamosan öregedett. Az anyád aztán elment Milezkyhez és megmondta neki, hogy menjen el. Milezky nevetett s a szemében olyan piros fény volt, mint ott az a tűz. En is ott voltam, az apád küldött. Milezky csak nevetett és nem akart elmenni. Az anyád könyörgött és pénzt ígért neki, de nem mozdult. Aztán megfenyegette. Később hazament és én este visszamentem. Kihívtam Milezkyt és egy órát adtam neki, hogy menjen el. Elindult, de a vár felé. Üldözőbe vettem és rálöttem. Sötét volt és elmenekült, mert a csipejét lőttem át.

— Tovább — suttogta Wlasza és kiszáradt a szája.

— Azon az éjszakán meghalt az anyád. Eltemettük, Pereszparól mindenki elment. Egy éjszaka, ketten az apáddal felégettük. Aztán az apád elkezdett szenvedni. Szörnyű, amikor egy férfi azért szenved, mert nem tud valamit biztosan. Meglőtte magát és megbénult. Amikor meggyógyult, elhívattam és megmondta, hogy mit akar.

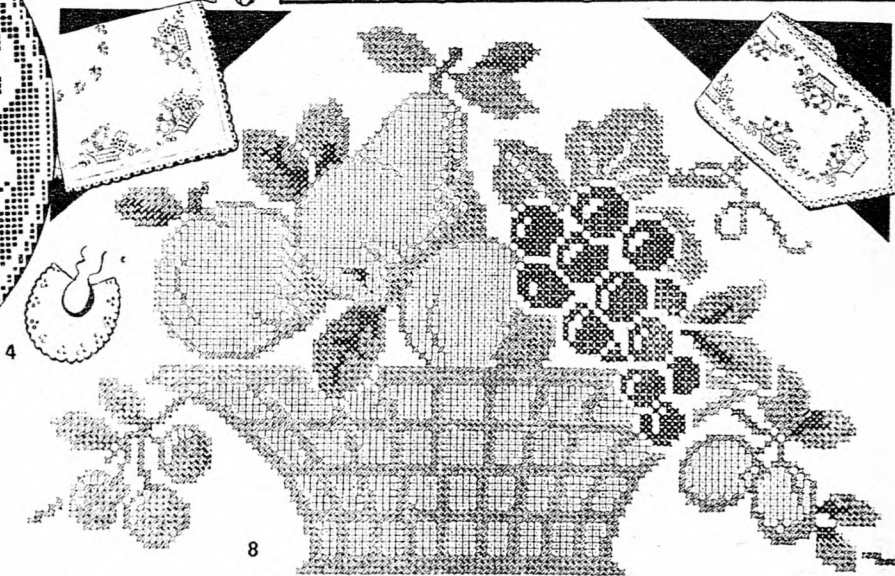
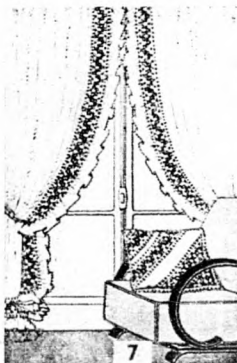
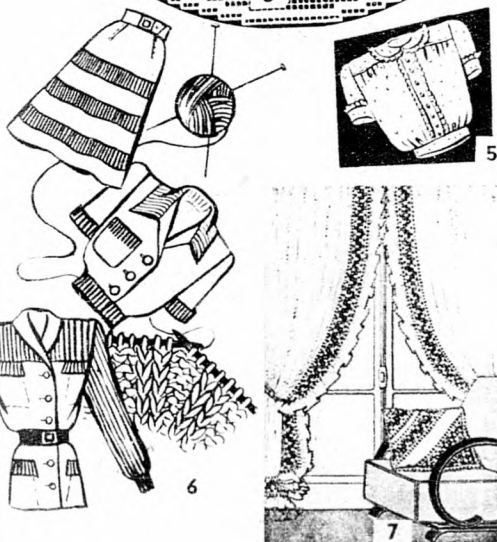
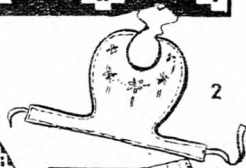
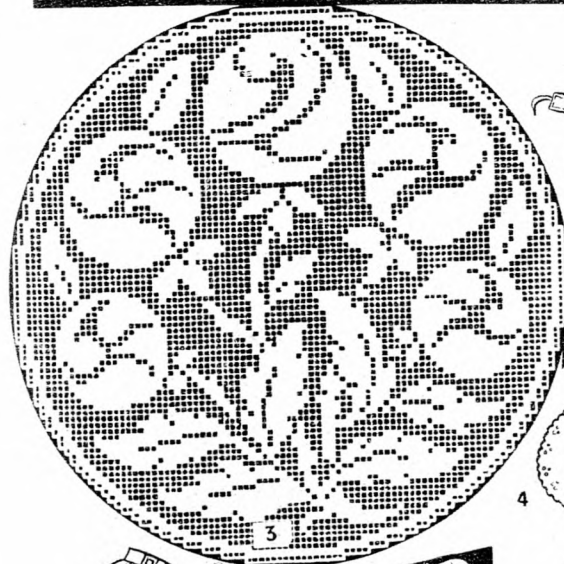
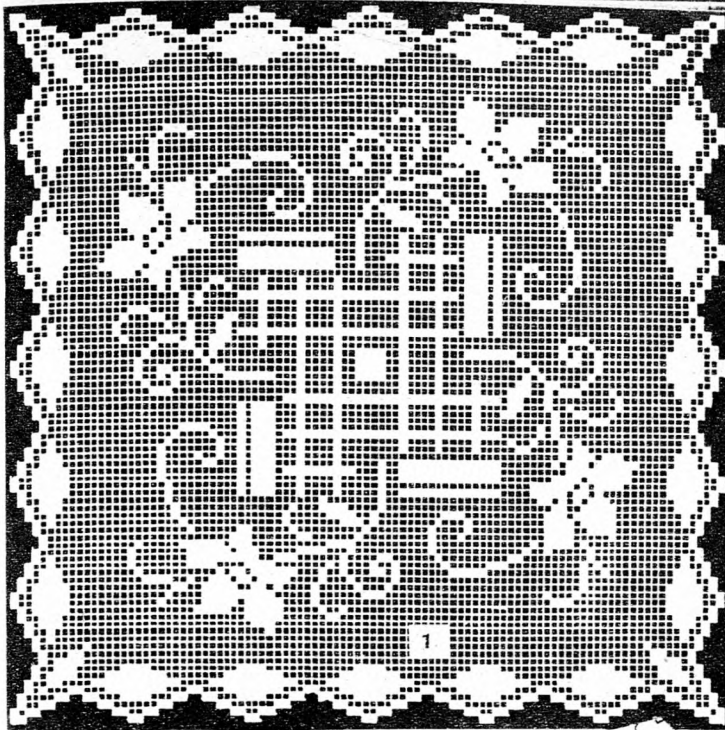
— Mi volt az?

— Az, amiben éltek. Az apád azt akarta, hogy úgy éljen itt mindenki, ahogyan egy fellegvár tövében lehet. Biztonságban és szépen, elválasztva, baj és vetélkedés nélkül. Kiirtották a réteket, hogy azzal is messzebb legyünk mindentől. Nem járunk a városba. Mindenből annyit terem, amennyi kell és a feleslegért kapunk olyat, ami nekünk nincs. Nagy terv volt és nagy munka. De megcsináltuk. Azóta nem volt semmi baj. Az apád bizott benne, hogy örökké így marad. Az idő nem törhet be hozzánk s véle semmi, ami zavart csinálna. Hitte, hogy nem történhetik meg mégegyszer, ami az anyáddal történt, hogy a boldogság ott van, ahol megállt az idő s ahol vége van a világnak...

Wlasza nehézkesen felállt.

A két lány és Adám mozdulatlanul ült a fűben. Adám előbb keserű ízezt érzett. Később elcsúszott benne a hullámverés, amit Hardt beszéde keltett. Ujjongani szeretett volna, mert megértette a titkot, a Littowszky-vár titkát. Az öreg kizárta az élet durva érintését. Ez hál a boldogság! Ugy érezte, hogy ez az. Élni egy elvarázsolt erdő mélyén, a fellegvár falai között és elfeledkezni arról, ami távolabb történik. Tizenhat esztendő volt és kívánta, hogy a pillanat ne bomoljon meg, a piros fény és a lecsúszó hold maradjon meg fölöttük ez a hatalmas akarat, amely egyedül és maradektalanul jót akar. Az egyhelyben álló időt, a boldogságot. (Folytatjuk)

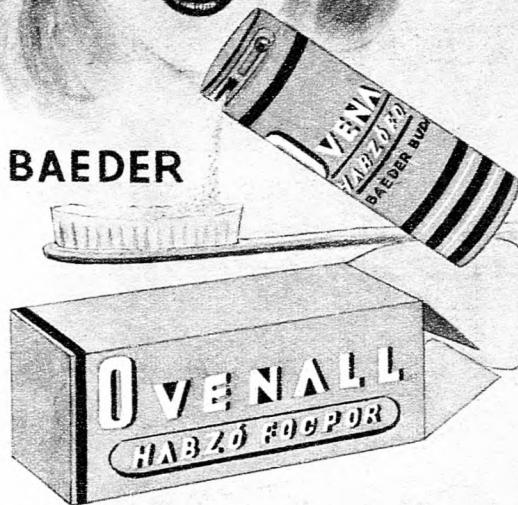
KÉZIMUNKA

1. Horgolással vagy recével készíthető terítő, vékony cernából készítve, vitrinbe is használható.
2. Praktikus babaelőke, alsó részén pánntal, mely hátán megköthető.
3. Kör alakú terítőcske, horgolya vagy recével készíthető.
4. Babaelőke madárrahímzéssel a széle körül cakkoszával hímézve.
5. Blúz 10-15 éves kislányok részére fehér grenadintból.
6. Kezzel kötött részekkel kombinált alj, blúz és keztyűnkabát fiatal lányok részére. Régi ruhákat újjá és divatosabbá alakíthatunk át a bemutatott kötött részekkel.
7. Csipkebetéttel díszített szárnyfűgöngy nappaliba.
8. Négyzetű terítőt és futót is díszíthetünk ezzel a keresztöltéses mintával a rajzban látható elhelyezés szerint. A kész terítő szélét szélesen visszahajlítjuk és az úrral szegjük be. Szélére kezzel horgolt csipkét varrunk. Színezése: cseresznye: háromnyalatú piros, Alma: kétárynyalatú almozöld és egy piros. Körte: háromnyalatú körte-zinű sárga, Szőlőfürt: szőlővörös, Szilva: háromnyalatú szilvákék, Levelek: háromnyalatú zöld, Kosár: szalmasárga, a keresztöltés aranybarnából.
9. Horgolt csipketerítő uszonnához terítéshez.

a korneiü fogápolás

BAEDER

A Békás-szoros Erdélyben (Rötzer H. felv.)

A HORTHY-CSÜCSÖN felállítandó Horthy István emlékmű elkészült. A hósi halált halt Kornányszohelyettes Őr emléket méltóképpen örökíti meg Fekete Géza szobrászművész repülő sást ábrázoló szoborműve. A hatalmas arányú művet a 2305 méter magas Horthy-csúson állítják fel. Az ünnepélyes leleplezést a rendkívüli nehézségekre való tekintettel később tartják meg.

ZILAIH-SZEBESS JENŐ DR.-t. az önálló magyar diplomáciai szervezet kitűnő fiatal tagját, a külügyminisztérium sajtóosztályának vezetőjét.

— aki fiatal korára szolgálói éveire való tekintettel követségi titkári minőségben teljesített már fontos pontokon szolgálatot, majd konzuli címmel vette át nemrégben a sajtóosztály vezetését, — most soronkívül követségi tanácsosként nevezték ki. Általános örömet keltett a tehetséges fiatal diplomata érdemeit elismerő és jutalmazó előléptetés.

H) Horthy István és felesége

ÚJ IGAZGATÓK AZ OPERAHÁZBAN ÉS A NEMZETI SZÍNHÁZBAN
A kultuszminiszter az Operaház élére báró Lukács Miklóst, a Nemzeti Színház igazgatójává pedig Kovách Aladart nevezte ki. A kinevezésekkel megszűnt a ho-

napok óta vajdó igazgatóválság mind a két állami színháznál. — Az új igazgatók: egy lelkesedéssel és ambícióval vállalták a kiténtető megbízatást.

AZ ORSZAGOS LEVENTE atlétikai bajnokság nagy érdeklődés mellett zajlott le Székesfehérváron, Szent István városában. A döntőkn megjelent vitéz Bély Alajos vezére, az ifjúság honvédelmi nevelésének országos vezetője, a város katonái és polgári előkelősége között ott volt Misánfy Ottó dr., az OSK vezetője is.

A VASKERESZT ELSŐ-OSZTÁLY KITÜNTETÉSÉBEN részesült Reich Anna 34 éves asszony, aki a német szárnyasbombában önkéntes repülésre jelentkezett, hogy egy hibát felfedezzen. A nagytonosságú teljesítményéért kapta ezt a magas katonai kitüntetést.

A MAGYAR ASSZONYOK NEMZETI SZÖVETSÉGE rendezésében a Zeneművészeti Főiskola nagytermében tartotta meg előadását Prof. Grotow; a nemzetközi jog tanára «A nő helyzete a bolsevista államban» címmel. A rendkívül érdekes és értékes felvilágosító előadason magyszámú közönség vett részt.

A FŐVÁROS négy, egyenkint 1500 pengős, színésztöbbségi, Kelemen Éva, Littay György,

Kovács Atilia színházi újságíró és Sáfár Barbara esküvője. Tanúk: Matolcsy Andor úr és Zilahy KISS Jenő filmgyártó (Inkey Tely)

Bajczy Lajos és Szalay Eszter kapta.

HIMEN-HIR. Papp Ilona áll. tanítónő és Baranyay Lajos áll. tanító Keekeméten házasságot kötött.

ÚJ KISMAGYAROK. Sümegi Ferenc kárpitgép és neje Bedeczky Mária, Pestszentlőrinc, Mária Terézia kislányuk született. Kereszt-

szülők: Vigiási János és neje Szerda Terézia. — Agoston István nagylaki áll. tanító és neje Szabó Mária, Mária Terézia kislányuk és neje József György kislányuk született. — Marosi Péter áll. tanító és neje Hanycs Herminak, Szőváros II. Béla kislány után Emese Bóza kislányuk született. Keresztszülők: Fekete Antal és neje Szabó Margit, Mária Terézia.

Lantos Mihály és Szalma Klára

Biro Antal MAV-tiszt és Kovács Pirokska

TÜNDI Írta és rajzolta: Kinast Kornélia kis munkatársunk (Baja) (Folytatás és vége).

Igy is történt minden, ahogy feltérvezték. Hiába, okosak a kacskák és csirkék. Királylányunk három napig hullt (a könnye, Hogy még mindig nem volt meg (a jeggyűrűje... — Ugy sem kellek neki, mert a (gyűrűm nincs meg! Ezután jó anyám nyomdokába (lépek. Megtanulok főzni, amint ő (kívánja, De máshoz úgysem megy férjhez a (szép lánya.

Kis koténykét kötött s kiment a (konyhába, öröm költözött be a nagy palotába. Megvalósult végre édesanyja álma, Mert megtanult főzni a szépséges (lánya.

Királyasszony készült a harmadik (lévro Az egyetlen lánya esküvőjére. Szabónők, varrónők hetekig dol- (goztak, Párnákat himezték és aranytél (fontak Hőföhér túllélt a meny- (asszony-ruha, Rajta gyémánt rózsák finoman (elvarrva és, hogy teljes legyen Tündike (szépsége, Virágkoronát kap majd kiasi (fejérs.

Sürgölgödött Tündi a nagy eskü- (lvóra, De titokban tudta, hogy mindennek (vége. Kacsát, csirkét, pulykát vágott az (tűnpre És közben csendesen hulldogált a (könyve... Hát amint az első kacskát fel- (bontotta, Cyémántos gyűrűjét mindjárt meg- (találta! Nagy-nagy örömben mindent ot- (tán hagyott, Kiperdült az ajtón s boldogan ka- (cagott, Azután felkészült menyasszonynak (szében, Még a kis virág is megnézte a (réten. Majd jött a királyfi a király- (családhoz s boldogan vezette Tündit az ol- (tárhoz.

Itt a mese vége, Férjhezment Tündérke, Boldogan él várban, Szép meseországban.

A GYERMEK ÉS A TÜNDEK (Párbeszéd)

TÜNDEK: Gyere velem, jó gyermekem, szép Tünderországba! GYERMEK: Nem megyek, mert szászor szebb a szülőfalum tája! Dalos erdő, csörgő patak, vadvirágos rétek... Nem mutathatsz Tünderhonban nekem ilyen szépet! TÜNDEK: Tünderhonban ezüstfák aranymadár repes! GYERMEK: Nekem a mi füstű fecskék éppen olyan kedves! Füstű fecske, tarka stíglie, kelepelő golya, meg a sötét fenyveserdők füttyös, vig rigója. TÜNDEK: Csörgő barack, szőlő szőlő terem ott a fákön! GYERMEK: A mi kerek szőlőneknek nincs párja a világon! Barackunkból aranyszínű lekvárt főz jó anyám: Nem kóstoltok ti olyat a híres tünder-tanyán! TÜNDEK: Ejnye... ejnye... Mit mondjak hát, ami különb nálunk? Mondjam-e, hogy gyöngyharmanat, virágmézzel várunk? GYERMEK: Ne mondj semmit! Nincs oly kincse széles Tünderhonnak. Amiért én odahagyom a mi kis falunkat...

L. ADY MÁRIA

KIS PAJTÁSAINK FÉNYKÉPEI

Agoston Éva Maria, Nagylak

Timár Mária, Balassagyarmat

Vajda Lajos Gyozo, Szamosújvár

Nagy Gézuka, Budapest

397. NÉMET NYELVLECKE

Kis pajtások, a csarnokot Halle-nek mondja a német, Sok sor: Reihe vagyon benne, az árusok seregének.

1. die Halle (olvasd: di halle) a csarnok
2. die Reihe (olvasd: di rejje) a sor

HÁZTARTÁS

VEGYES FINOMFŐZELEK. 35 deka karfiolt szétszedünk, a rózsákat sósvízben megfőzzük. 20 deka karottát tetszés szerint felvágunk. 20 deka zöldbabot szintén izlésünk szerint összevágunk és 20 deka kifejtett szemeshorsót 2-2 deka zsíron, fél deci forró, sós vízzel különkülön pároljuk. Néhány perc múlva hozzáadjuk a zöldborsóhoz a zöldbabot, később pedig a sárgarépát is. Ha minden puha, kevés zsírral és lisztből világos rántást készítünk, apróra vágott zöld petrezselymet teszünk bele és a főzelékhez adjuk. Elkeverjük az egészet, hozzáöntjük a karfiolt a levélvel együtt, 2 tojás sárgáját 1 kanál liszttel és 2 deci tejföllel jól elhabarunk és a főzelékhez öntjük, jól megkeverjük, felforraltjuk és tálaljuk.

ZSEMLYEGOMBÓC: 6 zsemlyét apró kockára vágva, kevés zsírban megpuhítunk. 3 egész tojásból, 2 deci vízből és lisztből közepkeménységű tésztát keverünk. Sót, apróra vágott zöld petrezselymet és a zsemlyekockákat hozzákeverjük. Gombócekat formálunk és sós vízben kifőzzük, forrástól 5 percig főzzük. Szűrőkanállal kiszedjük, forró zsírba tesszük és rögtön tálaljuk.

RAKOTT ROSTÉLYOS 1/2 kiló fiatal marhafelsőt vékony szeletekre vágunk, jól kiverjük, besózzuk, kevés borsot hintünk minden szeletre. Zsirt forrosítunk és hirtelen mindkét oldalán megsütjük a húst, 1 fej hagymát apróra vágunk, a húshoz adjuk és kevés vizet öntve alá, fedő alatt puhára pároljuk. 1/2 kiló burgonyát meghámozzuk, szeletekre vágjuk. Tűzálló tábla rakunk egy sor burgonyát, egy sor zöldpaprikát szeletekre vágva. 1 sor húst és így folytatunk. 3 deci tejfölt öntünk rá. Sütőben pároljuk, míg a burgonya megpuhul. Abban a táliban adjuk fel, amiben sütöttük.

ÜRÜTKÁNY BABBAL. 1/2 kiló nagy szemű fehérbabot puhára főzzük. 1/2 kiló ürühúst kockára vágunk és forró vízben kimosunk. Kevés zsírban sárgarépát piritunk 2 fej finomra vágott hagymát, adunk hozzá 1 gerezd fokhagymát, elkeverjük 2 kanálnyi liszttel, meghintjük kevés piros paprikával és a húst beledjük. 10 percre forró sütőbe tesszük, hogy a liszt és a hús kissé átpiruljon, azután a sütőből kivesszük, kevés paradicsommal feleresztjük, puhára vizet is öntünk rá. Törött borsot, sóval adunk hozzá és befödve, többszöri keverés között puhára pároljuk. Tálalás előtt összevegyítjük a leszart habbal és feladjuk.

JUHÖRKÖLT. A juhlapockát hártálytól megtisztítjuk és 2 liter forró vizet öntünk rá. 20 percig benne hagyjuk a forró vízben, utána hideg vízzel lehűtjük. A csontról leszedjük a húst és tetszés szerint darabokra vágjuk. 2 nagy fej hagymát apróra vágunk és zsírban üvegesre sütjük. Egy evőkanál paprikát és a húst beleteszünk, fedő alatt puhára pároljuk. Annyi vizet adunk mindig hozzá, hogy kevés leve legyen, de ne lében főjjen. Ha a hús puha, apró kockákra vágott burgonyát, 3 zöldpaprikát 2 érett paradicsomot, 1 cikk apróra vágott fokhagymát adunk bele, felöntjük vízzel, hogy a hús háromnegyed részét ellepje, fedő alatt addig pároljuk, míg a burgonya puha lesz.

BARACKOSGOMBÓC. 5 zsemlyét vízben megáztatunk. Ha puha, kinyomjuk, 5 kanál morzsát, 3 egész tojást, 1 kanál darát, 5 kanál lisztet és annyi tejfelt adunk bele, hogy könnyen nyújtható, közepkemény

tésztát kapjunk. Összegyúrjuk, fél centiméter vékonyra kinyújtjuk, kockákat vágunk, középre egy barackot rakunk vagy barackkízt, gombócot formálunk belőle. Sós vízben kifőzzük, pirított morzsával leöntve azonnal tálaljuk.

BEFŐZÉS

SÓSKAELTEVÉS: Tisztára megmossuk a sóskát, lecsepegetjük a vizet, útdaráljuk, üvegekbe rakjuk, tetejére késhegynyi szalicilt teszünk. Hólyagpapírral jól leköjtjük és kigőzöljük 15 percig. 1 óra múlva ki szedjük. 4 nap múlva a gőzölést ismételtjük.

LECSŐELTEVÉS: Teljesen egészséges, friss, húsos paprikát megtisztítunk és négy részre vágjuk, szitára téve leforrázzuk. Apró, teljesen érett paradicsomot megmossuk. A paprikából üvegbe rakunk egy pár sorral, jól lenyomkodjuk, erre egy sor egész paradicsomot rakunk. Ezt ismételtjük, míg az üveg tele lesz. Tetejére késhegynyi szalicilt teszünk, Dupla hólyagpapírral leköjtjük, forrástól számítva 50 percig gőzöljük. Tűzről levéve, csak 15 perc múlva szedjük ki az üvegeket.

PARAJ TÉLIRE. A parajt tisztára megmossuk, szitán lecsepegetjük. A nyers parajt uborkás üvegbe rakjuk, hólyagpapírral leköjtjük és forrástól kezdve 30 percig gőzöljük. Másnap felbontjuk az

üveget és olyan nagy üvegekbe rakjuk, ami egy használatra elegendő. Tetejére késhegynyi szalicilt teszünk. Hólyagpapírral leköjtjük és újból 25 percig gőzöljük a forrástól kezdve. Ha a tűzről levezesszük, 1 óra múlva szedjük csak ki az üvegeket a vízből. Használatkor szitán átörjük és úgy készítjük, mint a friss parajt. Nagyon fontos, hogy az üvegek nagyon tiszták legyenek.

ÉTREN

AUGUSZTUS 11-TŐL 20-IG

11. **PÉNTEK.** Ebéd: gombaleves, lekvárosdeleyle. **Vacsora:** parajfőzelék, gyümölcs.
12. **SZOMBAT.** Ebéd: zöldbab leves, darámmorzs. **Vacsora:** töltött karfiol, kovászosuborka.
13. **VASARNAP.** Ebéd: zöldborsóleves, töltött paprika, almáspité. **Vacsora:** sajt, vaj, zöldborsó, gyümölcs.
14. **HÉTFŐ.** Ebéd: sóskaleves, káposztáskocka. **Vacsora:** lecsó, uborkasaláta, gyümölcs.
15. **KEDD.** Ebéd: tejfés petrezselyemleves, vagdalthús, zöldborsóleves. **Vacsora:** töltött paradicsom, gyümölcs.
16. **SZERDA.** Ebéd: paradicsomleves, tejfőléspalacsinta. **Vacsora:** salátafőzelék, kirántott burgonyarudak.
17. **CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: székelygulyás, keltkifli. **Vacsora:** rakott karfiol spagettival, uborka.
18. **PÉNTEK.** Ebéd: cellerleves, gőzmelett. **Vacsora:** burgonyapaprikás, uborkasaláta.
19. **SZOMBAT.** Ebéd: paradicsomleves, galambcsinál zöldborsóval. **Vacsora:** gombáspalacsinta, fejjeszaláta.
20. **VASARNAP.** Ebéd: húsvéves, főttbús, sókamarítás, makarónikorítás. **Vacsora:** joghurt, vajaskenyér, zöldborsó.

Egymagában
vagy
kevés tejjel
keverve kitűnő

Franck
cikóriakávé

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Szívárvány. Köszönjük, hogy szereti a Magyar Nők Lapját s ígérteti, hogy a mai idők nehézség között még jobban fogja szeretni. Nagyon jól esett a forró lelkesedése, rajongása és biztatása. Nem felejtiük el. Megtisztelettel számunkra bizalmával való megajándékozása is. Ilyen deréknek, dolgosnak, komolyan képzeltük volna el akkor is, ha ezek az értékes tulajdonságok nem tünnek volna ki a levele során. Önt bántja, hogy udvarlói közül egy sincs, aki értékelné ezeket. Észe se veszik — írja — annál inkább hódolnak azok előtt, akik flörtölnek velük és fölényesen kezelik őket. Ön még, ha tudna, akkor sem folytatna ilyen méltatlan játékok, mert emberi méltóságával nem tartja ezt összeegyeztethetőnek. Az udvarlás a fiatalok szórakozása, de nem játék. Ne aggódjon, vannak más típusú fiatal emberek is, akik ugyanúgy gondolkodnak, mint Ön és nem azonosítják magukat a pillangó életet élők gondolkodásával. Persze, hogy ma nehezebb megtalálni az Önhöz hasonló mentalitásukat, mert részben a haza szolgálatában állanak, részben pedig várják a jobb időt s azért vonulnak vissza. A pillanat örömeit élvezők sütkéreznek a számukra oly kedvező konjunkturnális nyüzsgésben. Eszük ágában sincs mélyebb érzelmeikkel törődni s gúnyosan kinevetékek, ha valaki feltételeznék róluk ezt a szándékot. Elhisszük, hogy bántja önzetét az udvarlómáni tapasztalt könnyelműség s úgy érzi, hogy nincs helye közöttük. A visszavonulással kikapcsolódik abból a körből, ahol nem érzi jól magát, de ez csak félmegoldás. Véleményünk szerint, is helyes volna, ha tisztviselőni állást vállalna addig is, míg a nő igazi hivatását beítheti. Ne aggódalmaskodjék, hogy udvarlói között nem találkoztott olyannal, akit élettársul választhatna. Akit Isten rendel, a megfelelő időben jelentkezni fog. Nem tölünk függ, hogy ki lesz a párunk. Ebben a tudatban nyugodtabban nézhet a jövőbe s több önbizalommal fogadhatja, amit hoz a holnap. Igerje meg, hogy valahányszor tele lesz a szíve, eljön hozzánk ilyen meghiúsító beszélgetésre.

Margó. Uram, a portré, amelyet Ön festett menyasszonyáról, annyira elriasztó, hogy arra más választ adni, mint azt, hogy meneküljön — nem lehet. Aki ily világot ismeri a legkisebb alkateszreket bontva egyéniségét, jellemét, annak nem is kell tanácsot kérnie, maga is tudja, legfennebb megerősítést akar a döntésben. Ezt a megerősítést — sajnos — hangsúlyozzuk a levélben közölték alapján meg kell adnunk Önnek, mert jobb mindkettőnkre

előbb, mint később. Ön olyan élettárs után vágyik, akinek Ön a mindene, mindenki mellette legyen a számára. Ennek éppen a fordítottját tapasztalja. „Nagyravagyó, modor egyszerű szűk gyémánt. Kijelentett, komoly szándékmal, szívesen foglalta a látogatásom alkalmával, ami kizárólag neki szól, megcsókol, megsimogat s másik percben könyvvel a kezében elvonul, vagy barátjával szórakozik s engem magamra hagy a szüleiével. Ugyanakkor flegmatikus el fogad tőlem ajándékokat, kisebb-nagyobb öszegyeket, bár tudja, hogy takarékoskodnom kell, éppen a jövőnk miatt. Azonkivül észrevettem, hogy más férfikkal is kacérokodik, sőt tőlük is elfogad ajándékokat. Helyese-e egy menyasszony-jelölt részéről ez a viselkedés?” — kérdezi s a hibák felsorolásából nem hiányzik a kicsinyesség, a kapzsiság, a szülőkkel szembeni viselkedés kifogásolása. Remélheti-e, kérdezi, hogy megváltozók és ideális feleség, asszony váljék belőle, aki csak a férjének és a családjának fog élni? A hibák felismerése már kizárja a boldog házasságot. Azt sem hisszük, hogy az Ön kedvéért megváltozók, tekintettel arra, hogy most, amikor igazán a kedvében kellene járjon, nem méltatja figyelmre kifogásait s a maga módján bánik Önnel. Az az érzésünk, hogy nem szerelmes Ömbé. Mint partit elfogadja s valószínű azt gondolja, legyen boldog, de Önt nem ebből a fából faragták. Önnek igénye van. A további kísérletezés érdekes studiumokkal gazdagíthatja tapasztalatait, de családát alapítani rá nem volna helyrehozhatatlan könnyelműség?

Havasi gyopár. Kicsinyes gondolkodású és rosszindulatú ember az, aki érezteti másokkal az ő magasabb képzettségét. Sajnáljuk, hogy ilyen öntel, elbizakodott emberekkel van körülvevő s minden tendenciózus kijelentés fájdalomt okoz, kevesebbet érzi magát mellettük, mintha lenyomták és nem tudna felemelkedni. Csak azt izenhetjük, ne törődjön velük, ez csak szárnalmas, üres ágalás, amit komoly emberek csak mosolyogva vesznek észre s tovább nem foglalkoznak velük. Az nagyon helyes, hogy privátim képezni akarja magát s az önhíváján kívül mulasztottakat pótolni kívánja. Az általános műveltség alapja, hogy ismerje előszörban a magyar irodalmat, azután természetesen a világirodalmat, földrajzot, történelmet. Vegye az ezeket, mint tantárgyakat a gimnázium felső négy osztályának a tananyagából. Közben olvassa legközelebb írni műveit, hogy ismerje az élő írni alkotásait, ha társaságban szóba kerülnek, Ön is hozzájáruljon. Minden jó könyv önképzését mozdítja elő.

Határvadász főhadnagy és zászlós frontról küldött köszönetét **közvetítjük olvasóinkhoz:** Ezúton köszönjük meg azt a 600 édeshangú levelet és lapot, melyet hirdetésünkre kézhez kaptunk. Köszönjük az egész honvédség nevében, mert látjuk, hogy az otthon leányifjúsága szeretetével és imádságával mögöttünk áll legnehezebb harcainkban és

JAKAB MARGIT
kozmetikája
BUDAPEST, VIII.,
JÓZSEF-KÖRÜT 52
I. emelet 18 sz.
Tovább működik
Jenő címen

Telefon: 149-628

Arcápolás, szemölcs-,
szőrzátlítás és szepil-
véleges eltávolítása
kísérő hatású szépség-
ápolószerek
Fogad:
d. e. 10-től d. u. 6-ig

erőt ad a győzelmiútkhoz, mely ezeket nem lehet kétségbe. Elnézést kérünk a válaszok késéséért, de tekintettel a szép számú levelekre, a feldolgozás lassan halad. Kérjük a fényképeket is és kézzel írni továbbiakat, mert nagy örömet szereztek nekünk velük. Határvadász főhadnagy és zászlós. Tábori posta száma: A. 889.

IRODALMI PÁLYÁZAT. A Szakszervek Országos Elnöksége országos jellegű irodalmi pályázatot indít, amelyen minden keresztény, magyar állampolgár résztvehet. A pályázatra versek, kisebb elbeszélések és egyfelvonásos színdarabok küldhetők be. Több 500, 300 és 200 pengős díjon kívül, a megfelelő művek megjelenéséről gondoskodunk, illetve a színdarabokat kamaraszínházban előadjuk. Részletes pályázati feltételekért, valamint jelentkezési lapokért — kizárólag postán — a Szakszervek Országos Elnöksége Kulturális Osztályához (Budapest, IX., Üllői-út 19. II. em.) kell fordulni. Pályázati határidő: 1944 szeptember 1.

P. Veresegyháza. Nem bíráljuk el a bírálatra küldött verseket. Aki írta, a szívét adta bele, Ön is őrizze meg ezeket a szívében.

FELVÉTELEK A KISANYÁK ISKOLÁJÁBA. Budapest Székesfőváros Népművelési Bizottsága felügyelete mellett működő Kisanyák Iskolája egyéves egészségügyi és nevelési tanfolyamra a felvételek megkezdődtek. Beiratkozás Balogh Mária igazgatónőnél, Bimbó-út 3. Telefon: 357-182 (reggel 8—10).

Egy hű olvasó. Tanulhat magánúton, érettségi vizsgát is tehet, de a magánúton való tanuláshoz engedélyt kell folyamodni az illető gimnázium igazgatójához. Az érettségi után elvégezheti a tanítóképző ötdik osztályát és tanítói oklevelet nyerhet. Természetesen bármelyik egyetemre is beiratkozhatik, ha megfelelő az érettségije.

FELVÉTELEK A CYÁRGONDOZÓNŐI TANFOLYAMRA. Budapest Székesfőváros Népművelési Bizottsága felügyelete mellett működő kéteves Gyárgonozónői Tanfolyam 1944/45. évfolyamára a felvételek megkezdődtek. Beiratkozás Balogh Mária igazgatónőnél, Bimbó-út 3. Telefon: 357-182 (reggel 8 órakor).

Tearozsa. Verséből inkább intelligenciát és érzékenységet érzünk, mint költői tehetséget. Ez a verse még nem sikerült.

Felolós szerkesztő és kiadó:
Papp Jenő.

Kéziratokat, kiséket, fényképeket nem adunk vissza és nem örlünk meg. A lap cikkeinek és képeinek átvétele és közlése tilos. Hirdetési díj mm soronként 1.20 pengő. A hirdetések elhelyezésénél semmiféle külön kikötést nem fogadunk el.

A Magyar Nők Lapja, az Athenaeum Rt. meynymása.
Felolós: Kárpáti Antal igazgató.

Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre 60 pengő, fél évre 30 pengő, negyed évre 15 pengő. A lap egy negyed évnél rövidebb időtartamra nem rendezhető meg.

APRÓHIRDETÉSEK

Ebben a rovatban közzéad hirdetés szavanként 60 fill. Vestagabb betűkkel szedett első szó díja 1.50 P. Jelleges hirdetésekre érkező levelek továbbításra a hirdetési díjjal egyidejűleg külföldön 3.— P utalandó át. A hirdetés díja előre fizetendő.

Soha ily olcsón!

Még ma siessen

világmarkás zongorakiállítására:
ERZSÉBET-KÖRÜT
BARCSAY-UTCA SAROK 19
BÉZONGORÁK

INTELLIGENS, fiatal özvegy úriasszony, anyahelyettesi vagy házvezetőni állást vállal özvegy földbírtokossal. Munkától nem fél. Levelet „Pusztaiak előnyben” jellegre kérék.

SZERÉNYICÉNŐ özvegyasszony magánúton házvezetőnőnek vagy társalkodónak ajánlkozik. Levelet „Csak vidékre” jellegre kiadóra kérék.

BUNDÁK legolcsóbban, alakítások jutányosan **KÓKAY ENDRE** szücs-mesternél, Vilmos császár-út 10. Telefon: 386-784.

INGYEN nem, de igen olcsón most vehet gyönyörű **ANGORAFONALAT.** Aránylatot küld Hungária angortanyészet, Pécel, Jókai-utca 30.

CSALADTAKÉNT keres fiatal főjegyzőcsalád középkorú, gyermekszerető, főzni tudó mindenest azonnalra. Kereszi Béla, Felsőnyárád, Borsod m.

FINOMLEKŰ, intelligens úriasszony ismeretséget keresi házasság céljából harmincas könyvkereskedő. Levelet „Boldog karácsony” jellegre kiadóra kérék

45 ÉVES elvált asszony elhelyezkedne 9 éves kislányával fizetés nélkül félnap elfoglaltsággal pusztán vagy falusi kuriában úricsaládnál. Ellátásunkhoz természetben részben hozzájárulok. Levelet „Mégbizható” jellegre kiadóra kérék.

TISZTVISELŐ ösémnek szerény, házias úriéletűt keresek élettársul. Melékjövdelem célszerű. Vagyonság előnyben. Anyahelyettesként élettársat keresek. Levelet „Állami tanítónő” jellegre kiadóra kérék.

SZOLNOK közelében ki ajánlhatna gépi-kötődőt vagy kézikötőt, aki szépen köt és vállalna három kabát megkötését. Cim Biró Imréné. Szolnok, Szandapuszta.

CYERMEKSZERETŐ nőt keresek három kislányom mellé. Némétül beszélő előnyben. Rendes fizetést adok, családtagnak tekintjük. Schummacher, Zombor, Thököl-út 72.

TANITÓNŐ öszre állást keres. Elmélet, nyelvet, zeneközelést tanít. Cim: Tanitónő, Mohács, Kossuth L.-u. 38.

HARCÉRRŐL MACYAR LANYOKKAL LEVELEZNE: Tábori posta C-970-ről egy hadnagy és egy hadapródormester. P 411-ről: Varga Ferenc t. zls. A. 146-ről: Lukács József hdp. őrm. A. 146-ről: Komor József hdp. őrm. Solv. tész Bálint tizedes Z. 916. Ölyv. János honv., Gódor Antal honv. O-936. Bodó Gusztáv honv. A-266. Szabó László hdp. őrm. H-329. „Aki nem kapott levelet” jellegre: Z. 158. Lepányi János táb. esend. őrm. ű. Macskási János, Daragcs István és Antal Lajos esendőr szkv. P. 970.

Neokratin
Féjfájás ellen

Kapható gyógyszerárakban

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Postatakarékpénztári csekk száma: 20.334. Előfizetési ár egész évre 48 pengő, fél évre 24 pengő, negyed évre 12 pengő, egy óra 4.20 pengő.
Egyes szám ára 1.50 pengő.

SZERKESZTI PAPP JENŐ
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TÉRE 7, II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFON: 187—342 és 184—404. FŐKIAZDÓHIVATALOK: KOLOZSVÁR, KAZINCZY-UTCA 20, MISKOLC, GHILLÁNYI-UTCA 13, SZABADKA, PRÁGA HID-UTCA 56, SZEGED, FODOR-UTCA 22, ÚJVÍDEK, DEÁK-TÉR 3, I.

DIVAT

Délutáni japánzabóru ruhá fehér taffból. Kézvel festett, különböző nagyságú pettyek díszítik.

KLÁRA DIVATHÁZ-MODELJEI
BUDAPEST, IV. BECSLUTCA 7

(Ertsey félt.)

Ünneplés az a fodrakkal díszített, fekete ruhában. Az anyag barna zömörítésű selyem. A fodrok középre keskeny zöldre szalag van befűzve.

Ösnyes pettyes pongyola, bedolgozott övvel, bő állakkal

Rózsaszínű pepita taffselyemruhá fiatal leányoknak. A húzott előrés mellett két oldalt szűkített, bársonyszalagból keresztelészertű betűzés

Fehér selyemruhá, kézzel festett osztricszinyemintával. A derek az atj csipőn alulig örs részével egybeszabott, az atj alsórése ráncolt.

SZERKESZTI:
KÖBÁNYAI POLGÁRI SERFŐZŐ
ÉS
SZENT ISTVÁN TÁP SZERMŰVEK
RT.

Merry

BONBON
CSOKOLADÉ

Déry Sári —
Barabás Sári